

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

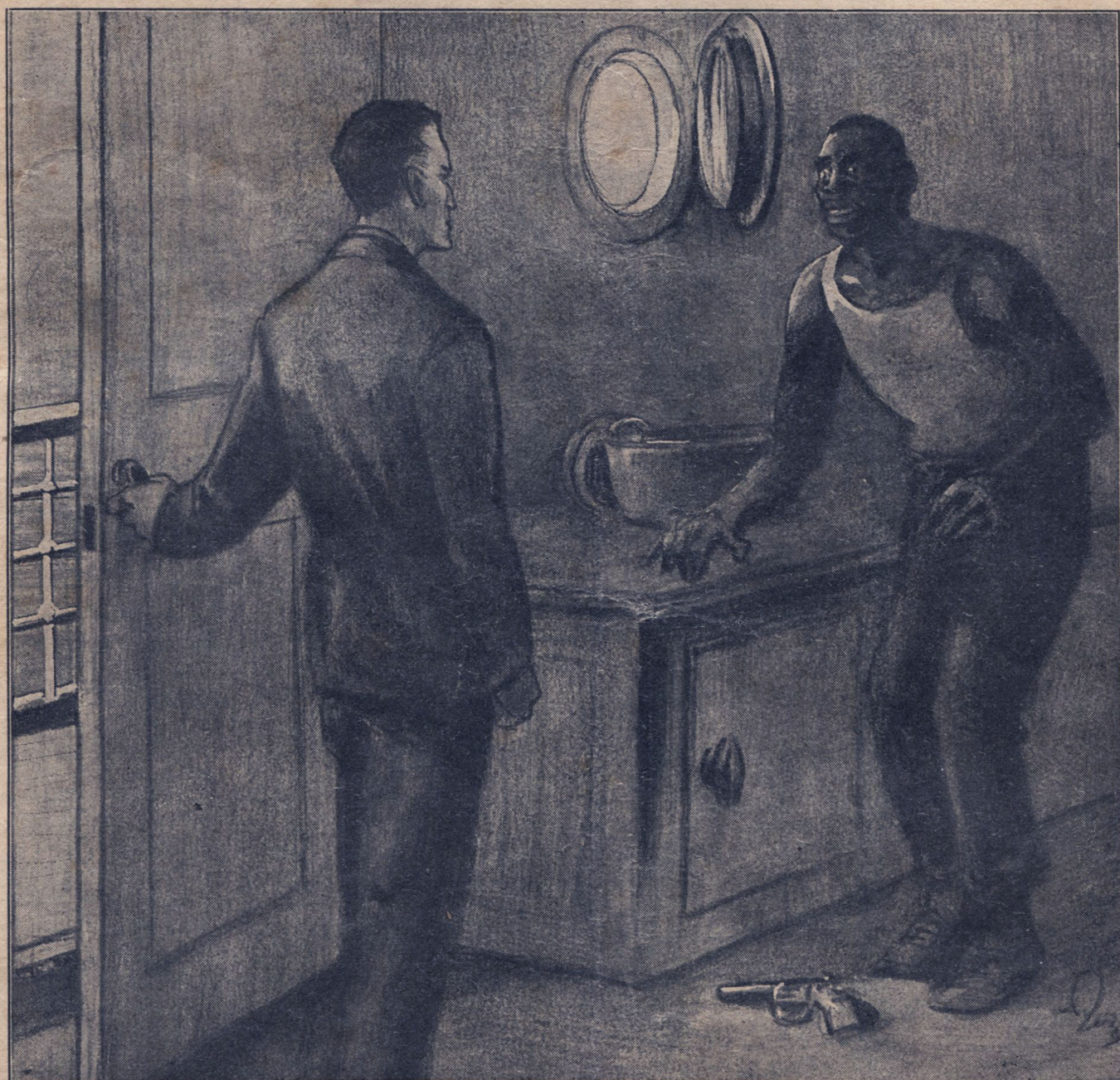
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 750

HET GESTOLEN TESTAMENT.

20 CENT.

Raffles keek den neger aan met een blik die hem achteruit deed wijken.

NIEUWE SERIE

Het gestolen Testament

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES IS ONBESCHEIDEN.

De praktijk van de notarissen Tremble and Barney was een der best beklante in de deftige wijk rondom het Regentpark te Londen.

Reeds het groote gebouw aan den Tottenham-court Road moest den voorbijgangers vertrouwen inboezemen.

Het was een zeer oud, deftig huis uit het begin der achttiende eeuw, had in den loop der tijden slechts zeer weinig verandering ondergaan en imponeerde ook nu nog door zijn streng, hooghartig uiterlijk.

De zware eikenhouten deur was met koper beslagen en zoo ouderwetsch en degelijk waren de beide firmanten in hun opvattingen, dat zij er niet aan gedacht hadden den prachtig bewerkten koperen klopper op deze deur, door een meer moderne, electrische schel te vervangen.

Het huis werd aan de linkerzijde begrensd door een fraai heerenhuis, dat er in stijl en ouderdom slechts weinig van verschildte ter linkerzijde aan de Francisstreet.

Aan de achterzijde strekte zich een tamelijk groote tuin uit, die door een muur van de zoeven genoemde dwarsstraat was gescheiden.

Als men de deur was binnengetreden, die geopend werd door een deftigen lakei, in een zwarte livrei en met korte broek en schoenen met gespen gekleed, dan werd deze indruk van ouderwetsche degelijkheid nog versterkt.

Het was meestal zeer stil in het groote huis. En in de ruime vestibule hing als 't ware een gewijde stilte.

Rechts bevond zich een deur, waarvan de bovenhelft uit glas bestond en waardoor men in een ruime zaa kon zien, waar eenige klerken steeds druk zaten te schrijven.

Links gaf een tweede deur toegang tot het particulier kantoor van de heeren Tremble and Barney.

Daarachter bevond zich de wachtkamer voor de cliënten.

Indien het echter zeer druk was, konden deze ook hun beurt afwachten, gezeten op een van de zware, prachtig besneden eikenhouten banken in de hal.

De deftige bediende riep dan de namen der bezoekers af, als ware hij een opperceremoniemeester ten hove, en opende voor hen de deur, die naar de spreekkamer der notarissen leidde.

Op een fraaien lentemorgen, zeldzaam fraai voor den tijd van het jaar, daar het pas in het begin van Maart was liet een rijzig gebouwd man, die volgens zijn geheele uiterlijk blijkbaar tot de hoogste kringen behoorde, den klopper op de deur van het oude huis aan de Tottenham-court Road vallen.

De bezoeker glimlachte toen hij den plechtigen nagalm door de vestibule hoorde weerklinken.

Hij moest ongeveer vijf minuten wachten voor de deftige bediende zich verwaardigde de deur te openen.

De bezoeker trad binnen en zeide tot den ouden man, die hem de deur geopend had :

— Goede vriend, zijn de heeren Tremble and Barney te spreken?

— Zeker mijnheer, antwoordde de deftige bediende afgemeten. Wordt gij verwacht?

— Neen!

— Dan zal ik u moeten verzoeken eenigen tijd te wachten, want de heeren Tremble and Barney zijn juist in gesprek. Mag ik u om uw kaart verzoeken?

De bezoeker haalde een kleine portefeuille van fraai marokijnleder uit zijn binnenzak en haalde er een visitekaartje uit, dat hij den bediende overhandigde.

Deze wierp er een vluchtigen blik op en zijn gelaat verried slechts weinig verbazing, toen hij den alom bekenden naam van den schatrijken lord William Aberdeen op het kaartje las.

Hij was er al sedert jaren aan gewend, dat zijn meesters de hoogst geplaatste edellieden en rijkste burgers van Londen met raad en daad bijstonden.

— Wilt gij soms de zaak waarover gij komt spreken, aan den eersten klerk opgeven, mylord? vroeg hij.

— O, het heeft weinig te beduiden! Ik kom een kleine familiezaak van mijn chauffeur Henderson regelen. Hij is niet op de hoogte van dergelijke zaken en vreest, dat hem te kort zou worden gedaan.

De bediende was blijkbaar zeer verbaasd, dat iemand kon vreezen met zijn meesters in aanraking te komen, maar hij wachtte zich wel eenige opmerking te maken.

Hij opende dus zwijgend de tweede deur links van de vestibule en verzocht den bezoeker met een gebaar binnen te treden.

Lord Aberdeen trad nu de fraai, maar zeer ouderwetsch gemeubelde wachtkamer binnen, waar zich op dat oogenblik niemand bevond.

Hij verdreef zich den tijd met het bladeren in eenige ingebonden jaargangen van Punch en wachtte geduldig tot het zijn beurt zou zijn.

Er verliep bijna een half uur, voor de deftige bediende de deur weder opende en hem verzocht hem te volgen.

Raffles stond op en ging de wachtkamer uit. Weer bevond hij zich in de vestibule.

Juist werd de deur van het spreekvertrek van de beide notarissen geopend en de heeren Tremble and Barney verschenen op den drempel, om een bezoeker uitgeleide te doen, een man met een sterk gebruid gelaat, het type van den Amerikaan uit het Westen.

De beide compagnons vormden een vrij groot contrast met elkander, want terwijl de heer Tremble een klein, mager mannetje was, met een bleek gezicht en een haviksneus, waarop een reusachtige hoornen bril prijkte, was de heer Barney een ware reus, groot en zwaar gebouwd en met een hoog roode gelaatskleur, borstelige witte wenkbrauwen en dicht, maar spierwit haar.

Daar het zeer stil in de geheel verlaten vestibule was, kon lord William Aberdeen, die blijkbaar uiterst scherpe ooren had, de laatste brokstukken van een op gefluisterden toon gevoerd gesprek opvangen.

Het duurde zeer kort, maar toch was er op het gelaat van zijne lordschap een wonderlijke uitdrukking te zien. Zijn oogen glansden en de dunne lippen persten zich stijf op elkander, terwijl een zonderlinge glimlach zijn mondhoeken eenigszins omlaag trok.

Die verandering in zijn gelaatsuitdrukking duurde echter slechts enkele seconden — het volgende oogenblik lag er op de trekken van lord William Aberdeen weder dezelfde geblaseerde onverschilligheid, die den Engelschen edelman zoo vaak kenmerkt.

Blijkbaar geheel in zijn eigen gedachten verdiept, wachtte hij tot de bezoeker vertrokken zou zijn.

De bediende had in dien tijd reeds weder een anderen client binnengelaten, die hij naar de wachtkamer vergezelde.

De man met het bruin getinte gelaat vertrok en de heer Barney wendde zich met het kaartje van lord William Aberdeen in de hand, tot den nieuwen bezoeker.

— Heb ik het genoeg en de eer lord Aberdeen voor mij te zien?

— Die ben ik, mijnheer!

— Mag ik u dan verzoeken binnen te komen?

— Gaarne!

De drie heeren traden het particuliere kantoor van de compagnons binnen, dat er al even ouderwetsch en degelijk uitzag, als de rest van het gebouw en de beide notarissen zelf.

Het eenige moderne meubel in dit vertrek, was een reusachtige brandkast, die voor de helft in den achtermuur van de kamer gemetseld was.

Op een groote, dubbele schrijftafel, lagen een menigte papieren.

Dicht daarbij stond een klein tafeltje, waarop een zeer groote enveloppe van ruw, geelachtig papier lag, die met vijf zware lakken was dichtgemaakt.

Daarnaast lag een tweede, kleinere enveloppe, geopend en waaruit een dubbel gevouwen vel

papier stak.

De heer Tremble liep als een haas zoo vlug op het tafeltje toe en nam de beide enveloppen weg, die hij in de brandkast wierp.

Maar lord Will am Aberdeen scheen een man te zijn, die zeer vlug en grondig opmerkte.

Want hij had reeds een blik op de enveloppe kunnen werpen.

En weer verscheen hetzelfde zonderlinge glimlachje op zijn fraai gevormde lippen.

De heer Tremble wees zijn bezoeker een stoel aan en toen alle drie gezeten waren vroeg de heer Barney, die blijkbaar de zaken voerde, op afgemeten toon :

— En mag ik u nu vragen, wat u tot ons voert, mylord?

— O, het betreft slechts een kleinigheid, mijnheeren, ik zal u slechts enkele oogenblikken behoeven op te houden.

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er eenige papieren uit, die met een touwtje bijeen waren gebonden en legde ze op tafel.

— De zaak is deze, zoo vervolgd hij. Mijn chauffeur Henderson, die meende, dat hij behalve zijn oude moeder, kind noch kraai op de wereld had, heeft een zeer kleine erfenis ontvangen van een verren oom. Ver, in meer dan één opzicht, want de goede man is in Deli overleden. Hij ontving daarvan dezer dagen mededeeling uit de genoemde stad. Hier zijn de papieren die op de zaak betrekking hebben. Daar hij zelf eenigszins bevreesd is voor alles wat met notarieele akten en dergelijken in verband staat, heb ik mij de kleine moeite gegeven de zaak voor hem in orde te maken.

— Dat is wel zeer vriendelijk van u, mylord! merkte Tremble op. Men ziet dat tegenwoordig niet zoo vaak meer!

De bezoeker haalde onmerkbaar de schouders op en zeide :

— Ik zie niet in, dat men ook voor zijn ondergeschikten niet een weinig moeite mag nemen. Wilt gij de papieren eens inzien, mijne heeren.

De heer Barney nam de papieren van de tafel, trok het touwtje los en las ze vluchtig door.

Van tijd tot tijd bromde hij als een kwade beer.

Maar dat was bij hem zeker een teeken van goedkeuring, althans hij legde de papieren weder neder en zeide :

— Zoo oppervlakkig geoordeeld, zou ik zeggen, dat alles in perfecte orde is, mylord! Uw chauffeur Gordon, of Hutton, of Davidson, of hoe de man anders heeten mag, zal die paar honderd pond wel op de Engelsche bank kunnen ontvangen.

— Zou het lang duren, denkt gij?

— Als gij ons de papieren een paar dagen hier laat, zullen wij de formaliteiten wel vervuld hebben.

De bezoeker stond op en nam zijn hoed in de hand.

— Dan blijft mij niets anders over mijne heeren, dan u te danken voor de bereidwilligheid, waarmede gij u met deze onbelangrijke zaak hebt willen bemoeien.

— O, voor lord William Aberdeen, den grooten philanthroop, is ons niets te veel! zeide de kleinste der compagnons met een beleefd lachje, dat als een schaduw over zijn bleek gelaat vloog.

Een korte buiging en de bezoeker stond weder in de vestibule.

Terwijl hij wachtte op een bediende, die hem de deur zou openen, wendde hij een snellen blik om zich heen.

Hij beschouwde het kantoor aan den rechterkant van de vestibule, de zware eikenhouten trap, met de prachtig gesneden balustrade, die naar een galerij voerde, waarop verscheidene deuren uitkwamen en scheen in zich zelf eenige woorden te mompelen.

Toen kwam de oude deftige bediende terug en liet zijn bezoeker weder uit met dezelfde afgemetenheid en koelheid, waarmede hij hem had ontvangen.

Voor de deur van het notariskantoor stond een prachtige, zeer groote, blauwgelakte auto te wachten.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw, met helder blauwe oogen, in een breed, trouwhartig gelaat.

Lord Aberdeen liep op hem toe en knikte hem vriendelijk toe :

— Het is in orde, Henderson — binnen enkele dagen zul je je erfenisje wel kunnen ontvangen.

— Ik dank u wel zeer, mylord, ik heb het als een koning bij u, maar voor mijn lieve moeder kan ik dat geld wel gebruiken.

— Je moeder zou het breed kunnen hebben, Henderson, zeide lord Aberdeen op ernstigen toon, als je goed vond, dat ik je buiten je loon geld schonk, maar dat wil je niet!

— Neen, mylord, dat wil ik niet! Zelfs van u wil ik geen geschenken aannemen. Ik wil mijn loon verdienen, dat is nu eenmaal een zwak van mij.

— En mijn avonturen dan, Henderson? Mijn gevaarlijke avonturen, waaraan je zoo menigmaal deelneemt?

— O, dat is geheel wat anders, mylord! antwoordde de chauffeur zacht. Daaraan doe ik mede, omdat ik er plezier in heb.

Lord Aberdeen keek zijn chauffeur glimlachend aan, knikte nogmaals en zeide toen :

— Rijdt nu maar snel naar huis terug, Hen-

derson, ik heb mijnheer Charles Brand een belangwekkende mededeeling te doen.

Hij stapte in, vlijde zich in de zachte kussens van den prachtigen wagen en deze snorde spoedig langs Tottenhamcourt Road, stak de zeer drukke Oxfordstreet over, volgde toen Charingcross om na een goede 10 minuten in de Cromwellstreet stil te houden voor eene zeer fraaie villa, die aan alle zijden door een grooten tuin omringd was.

— Hebt ge mij vandaag nog noodig, mylord? vroeg Henderson, toen lord Aberdeen was uitgestegen.

— Dat denk ik niet, Henderson!

— Wilt gij mij dan veroorloven mijn oude moeder te bezoeken?

— Ga je gang, mijn vriend! Weet de vrouw nog steeds niet bij wien je eigenlijk in dienst bent?

— Zij weet het niet, mylord! En zij behoeft het ook niet te weten.

Voor lord Aberdeen had kunnen antwoorden was de auto weggereden.

Hij keek haar zwijgend even achterna en opende toen de huisdeur.

In de vestibule trad zijn oude kamerbediende, Gaston, hem tegemoet, om hem van zijn overjas, hoed en wandelstok te ontlasten.

— Waar is mijnheer Brand, Gaston? vroeg lord Aberdeen.

— Hij leest de bladen in de bibliotheek, mylord!

Lord Aberdeen richtte zijn schreden dadelijk naar het aangewezen vertrek.

Toen hij er binnentrad zag hij zijn vriend, Charles Brand, op een gemakkelijken stoel bij het raam zitte.

Op een tafeltje naast hem lag een stapel kranten, en ook op den grond naast zijn stoel lag een

miniatuurbergje, blijkbaar uitgelezen bladen.

Deze stond op zoodra hij hem hoorde binnentreden en riep opgewekt uit, terwijl de heldere blauwe oogen in zijn nog jeugdig ronde gelaat schitterden:

— Ben je al weer terug Edward?

— Zooals je ziet! Heb je me gemist?

— Ja zeker, dat weet je trouwens wel!

— En wien wel? Lord William Aberdeen, of John Raffles, alias lord Edward Lister, de Groote Onbekende.

— Beiden, Edward! Ik houd van lord William Aberdeen, die het geld bij hoopen om zich heen strooit, om goed te doen, al even veel als van John Raffles, die het op allerlei manieren...

Hij voleindigde den zin niet, maar keek schichtig op zijde.

John Raffles, de Groote Onbekende, keek zijn jongeren vriend strak aan en zeide langzaam:

— Voleindig je zin toch!

— Die het op allerlei manieren steelt!

— Ik houd er van, dat men de dingen bij hun naam noemt!

— Ik ook — maar ik heb liever dat jij het doet, dan dat ik het moet doen!

De beide vrienden zagen elkander even aan en barstten toen in lachen uit.

Raffles klopte Charles op den schouder en zeide op vroolijken toon:

— Ik kom zoeven van de heeren Tremble and Barney!

— En komt die zaak van Henderson in orde?

— Overmogen zal hij het geld wel kunnen halen!

— Nu, dan heb je die paar uur nuttig besteed.

— En misschien nog wel nuttiger, dan wij beiden op dit oogenblik denken!

HOOFDSTUK II.

EEN GESPREK EN EEN PLAN.

Charles keek zijn vriend verbaasd aan en vroeg:

— Wat meen je daarmee?

— Ik meen daarmee, dat ik gelukkig zeer scherpe ooren heb en eenige flarden van een gesprek heb opgevangen, die mij niet zonder belang toeschenen. Daar meen ik voorts mede, dat ik, toen ik het spreekvertrek van de beide heeren binnentrad, zekere enveloppen heb zien liggen, die mij in die opvatting stijven.

— En wat was dat dan wel? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zul je aanstonds hooren.

Raffles wees zijn jongen vriend op den stoel, dien deze zoeven verlaten had en nam zelf op een tweeden plaats.

Hij haalde een prachtig bewerkten gouden sigarettenkoker te voorschijn, een geschenk van een hooggeplaatsten hofbeambte, dien hij eens een grooten dienst bewezen had, nam er een sigaret uit en spoedig kronkelden de lichtblauwe wolkjes van het keurige kruid omhoog.

Raffles volgde de lichtblauwe spiralen even met den blik en hernam toen, langzaam sprekende:

— Het is best mogelijk, dat de zaak volstrekt

niets beteekent, maar aan den anderen kant, is ook de kans niet uitgesloten, dat zij daarentegen groote gevolgen zal hebben. Oordeel zelf maar eens!

— Ik luister, zeide Charles.

— Toen ik werd binnengelaten lieten de heeren Tremble en Barney een bezoeker uit met een gebruijnde gelaatskleur, die in al zijn doen en laten en in zijn uiterlijk onmiddellijk den Amerikaan verried. Zij richtten nog eenige woorden tot hun bezoeker, die gefluister verbeeldde te zijn, maar een van de firmanten heeft zulk een zwaar basgeluid, dat het hem zeer moeilijk moet vallen, zoo te spreken, dat men hem op vijf meter afstand niet verstaan kan. De woorden die hij tot zijn bezoeker sprak luiden: „zorg dus dat gij goede papieren krijgt — eerder mag ik u het testament en het geheime plan van de goudader niet ter hand stellen.”

— Was dat alles, riep Charles uit.

— Vindt jij dat niet genoeg?

— Dat hangt er toch maar van af! Als je niet weet waar die goudader is, heb je er toch bitter weinig aan.

— Maar de plek waar die goudmijn zich bevindt, staat immers in het geheime plan?

— Maar lieve hemel, Edward — dat plan ligt immers in de brandkast van de heeren Tremble and Barney?

— Maar daar behoefit het toch niet ten eeuwigen dage te liggen. Men kan brandkasten openbreken, mijn waarde Charles.

De ander liet zich achterover in zijn leunstoel vallen.

Hij keek zijn vriend met open mond aan en zeide na eenigen tijd:

— Ja, dat kan men inderdaad! Dat zou ik bijna vergeten hebben! Ik dank je, dat je er mij aan herinnerd hebt!

— Je bent dus in beginsel met mij eens, dat men dat plan uit die brandkast kan halen?

— Niet alleen in beginsel, maar ook met de daad!

— Uitnemend!

— Maar als dat plan geheim is, dan kom je niet veel verder!

— Men kan geheime plannen ontcijferen!

— Maar wie zou die Amerikaan geweest zijn?

— Dat weet ik niet, en het interesseert mij al bijzonder weinig. In ieder geval geloof ik niet, dat hij de erfgenaam is geweest, anders zou hij zich immers dadelijk van goede papieren voorzien hebben, misschien was het wel een zaakgelastigde.

— En heb je je eenig denkbeeld gevormd omtrent den aard van het testament en het plan?

— Zie hier — ik vermoed, dat het een testament is, van een of anderen goudelver, die ergens, de hemel weet waar — in Amerika, Mexico, in Alaska, misschien wel in Rusland een rijke goudader ontdekt heeft, maar geen geld genoeg had om die te exploiteeren, of misschien wel geen kracht genoeg meer had om zelf dien arbeid te verrichten. Hij zal toen, waarschijnlijk om zijn geheim te bewaren, de plek waar hij het goud gevonden had, zoodanig hebben opgeteekend, dat die niet dan met de grootste moeite zou zijn uit te vinden en tevens zijn testament hebben gemaakt, daar hij zijn einde voelde naderen.

— Dat komt mij tenminste volstrekt niet onwaarschijnlijk voor! En heb je je nog geen voorstelling gevormd, van het land, waar die goudader zich waarschijnlijk zal bevinden?

— Dat heb ik! Zeer waarschijnlijk is dat land Noord-Amerika.

— Waarom denk je dat?

— Omdat ik op de groote ronde lakzegels het stempel der Amerikaansche republiek zag.

— Nu, de aanwijzing is niet bepaald overtuigend, maar er zijn geen andere.

— Toch wel! De bezoeker was zonder eenigen twijfel een Amerikaan. Hij sprak ook eenige weinige woorden, maar reeds daaruit was duidelijk zijn Amerikaansch accent te hooren.

— En nu je plannen?

— Ik ga vannacht het geheime plan halen!

— En het testament?

— Dat interesseert mij minder!

— Maar daarin kon de sleutel van het geheime document wel eens te vinden zijn!

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Je hebt gelijk! Het is beter om het een, zoowel als het ander aan zijn bestemming te onttrekken!

— Je neemt mij toch hoop ik mede?

— Het zal mij zeer aangenaam zijn, als je mij bij deze kleine onderneming van dienst kunt zijn.

— Ken je de inrichting van het huis goed?

— Dat kan ik niet zeggen! Ik wist volstrekt niet, dat mijn kortstondig bezoek zulke gevolgen zou hebben. Toen ik vertrok heb ik de vestibule eens goed opgenomen, en dat is ongeveer alles!

— Is er een hek om het huis?

— Aan de voorzijde grenst het dade ijk aan de straat. Links aan een heerenhuis en rechts aan de Francisstraat.

— Maar dat is een drukke straat!

— Maar toch niet om twee of drie uur 's nachts!

— Is er aan de achterzijde een tuin die aan die straat grenst?

— Ja.
 — Is de tuinmuur hoog?
 — Ik schat twee meter!
 — Met ijzeren punten of scherven?
 — En zelfs met een hek er op, als ik mij niet vergis.

— Maar wil je mij dan eens zeggen, hoe je daar eigenlijk denkt binnen te komen? riep Charles verbaasd uit.

— Door den kelder! antwoordde Raffles bedaard.

— Door den kelder? herhaalde Charles verwonderd.

— Vindt je dat zoo verbazend? Ik hoop toch, dat je de inrichting van de Londensche huizen voldoende kent?

— Ah, ik geloof, dat ik eenig licht zie. Je wilt zeker gebruik maken van het kolengat!

— Juist geraden! antwoordde Raffles. Wij zullen vanmiddag wat levensmiddelen in onzen zak steken, benevens de noodige toestelletjes en wat steenkolen gaan brengen.

— Maar die kan men wel niet noodig hebben!

— O, daar zullen we ons wel uit weten te red- den!

— Wij moeten ons dus in laten sluiten?

— Ik weet althans geen ander middel!

— Nu, in 's hemelsnaam dan maar! zeide de jongeman zuchtend. Wij kunnen desnoods een spel kaarten medenemen om den tijd wat te dooden.

— Zorg dus, dat je vanmiddag om een uur of vijf verkleed bent en gereed om op onzen tocht uit te gaan.

— Ik zal er voor zorgen! antwoordde Charles.

De beide vrienden gingen ieder aan hun bezigheden en de geheele middag verliep met het maken van de voorbereidselen voor hun stoutmoedig plan.

Omstreeks vijf uur kwam Charles de breede trap af, die naar de vestibule voerde.

Indien de oude Gaston hem op dat oogenblik zou hebben gezien, zou hij hem zeker hebben gevraagd, wat hij kwam uitvoeren.

Want hij geleek volstrekt niet meer op den eleganten vriend van zijne lordschap, maar had geheel het uiterlijk van een steenkolenhandelaar, die gewoon is zijn zaken zelf te behandelen.

Hij droeg een pak van grijs linnen, dat er tamelijk smerig uitzag, zijn gelaat was met steenkoolgruis besmeerd en zijn haar was verborgen onder een pet met een reusachtigen klep.

Charles liep rechtdoor naar de bibliotheek, waar hij Raffles aantrof, die er al even zwart en somber uitzag als hij zelf.

De beide vrienden monsterden elkander aandachtig en knikten zwijgend en goedkeurend.

— Het is goed, dat wij elkander kennen, Edward, en weten, wat wij voornemens waren, anders zou ik je stellig niet hebben herkend.

Ik jou evenmin. Je ziet er uit als de zwarte knecht van St. Nicolaas.

— Gaan wij spoedig op weg?

— Aanstonds!

— Waar halen we de noodige steenkolen vandaan?

— Eenvoudig uit ons eigen steenkolenhok! Henderson had toevallig de vorige week den voorraad vernieuwd.

— Maar de kar?

— Ook daarover behoef je je niet bezorgd te maken. Henderson heeft er een gehuurd, een flink eind hier vandaan en de kar staat op het oogenblik voor de deur in de zijstraat. Wij behoeven slechts het park door te gaan. Niemand zal ons zien.

— Maar nu heb ik nog één vraag!

— Vraag maar op!

— Als wij daar met z'n beiden aankomen, is dat goed en wel, maar dan zal men toch in het huis van Tremble and Barney argwaan koesteren als ze ons niet weder zien weggaan. En de kar? Wat moet er met de kar gebeuren?

— Daar heb ik ook al over nagedacht, beste jongen. Eerst was ik voornemens Henderson in het complot op te nemen, maar dat leek mij bij nader inzien toch niet verstandig. Ik ben dus voornemens alleen in den kelder achter te blijven.

— Ik moet dus alleen terug?

— Er zal niets anders opzitten. Maar ik beloof je, dat de onderneming weinig moeite zal kosten en dat ik het alleen wel afkan.

Charles trok een benepen gezicht, maar hij zag wel in, dat het inderdaad moeilijk anders ging.

De beide vrienden verlieten nu zonder dat Gaston hen had opgemerkt, de villa door een achterdeur en schreden snel door het bladerlooze park naar de kleine deur in den parkmuur, die uitkwam op een zeer stille zijstraat.

Raffles opende deze deur met een kleinen, eigenaardig gevormden sleutel.

In de straat stond Henderson in zijn werkpak te wachten naast een kar, waarop eenige zakken steenkolen lagen.

Het kostte Raffles eenige moeite voor hij den trouwen chauffeur overtuigd had van zijn identiteit.

Daarop vatten beide vrienden de handkar aan en duwden haar met vereende krachten voort.

Binnen een half uur hadden zij het huis van de beide notarissen in de Tottenhamcourt Road bereikt.

Toen zij de kar stil lieten staan, vroeg Charles op zachten toon:

— Heb je alle noodige werktuigen wel medegenomen?

— Die zitten in een van de zakken! antwoordde Raffles. En ga nu je gang!

Charles belde aan en gaf den bediende, die hem de deur opende en hem met een tamelijk vies gezicht aankeek, het adres op van een grooten steenkolenhandel in het westen van Londen.

— Maar dat moet gij mij toch niet vertellen! mompelde de bediende verontwaardigd, dat is mijn werk niet! Waarom wendt gij u niet tot het keukenpersoneel?

— Dat zou ik wel gedaan hebben, mijnheer, als ik het slechts geweten had! zeide Charles op eerbiedigen toon. Maar ik ben pas in dienst bij mijn patroon en wist niet, hoe ik mij hier te gedragen heb.

De bediende was ongetwijfeld verteederd door den beleefden toon van den steenkolendrager.

— Ik zal je dan voor dezen keer maar eens terecht helpen! zeide hij op vriendelijker toon. Maar denk er in het vervolg om. Wacht maar op straat, zoo vervolgde hij, ik zal het luik even openen.

De bediende hield de deur voor den gewaanden kolendrager open, zonder dat hij blijkbaar den tweeden man bij de kar zag.

Daarop deed hij de straatdeur weder dicht.

Een oogenblik later werd het ronde ijzeren luik, dat zich voor ieder groot huis in Londen bevindt en dat dient om de brandstoffen en het hout voor den winter in den kelder te brengen, van binnen uit geopend.

Het hoofd van den bediende kwam te voorschijn.

— Hebt gij veel te doen? vroeg hij.

— Hoogstens zes of acht zakken, mijnheer!

antwoordde Raffles beleefd.

— Haast u dan wat en waarschuw mij, als ge klaar zijt.

De bediende verdween en Charles begon ijverig de zakken naar beneden te laden, geholpen door Raffles.

Binnen tien minuten waren alle zakken in den ruimen kelder afgelaten en in een hoek, waar nog meer brandstof lag, opeengestapeld.

Zoodra dit geschied was, haalde Raffles een uitstekend nagemaakt volgbriefje uit zijn zak en overhandigde dit aan Charles.

— Geef dit aan den bediende, opdat hij het kan onderteekenen en maak dan maar spoedig dat je wegkomt. Alles is zoo goed gegaan als het maar kon, ik geloof niet eens, dat de man mij gezien heeft. Het geluk is waarlijk met ons.

Charles drukte hem krachtig de hand en zeide op fluisterenden toon:

— Ik hoop van harte, dat alles goed gaat! Kun je je hier wel verschuilen?

— O ja, er is gelegenheid in overvloed. Ik heb daarginds een zeer grooten stapel ledige flesschen gezien, en achter dat wijnrek, of in dit leege turfhoek hier, kan ik mij ook verbergen. Ga nu maar! Ik hoop vannacht om drie uur weder bij je te zijn.

— En als je er niet bent?

— Dan is het nog tijd genoeg om onderzoek naar mij te gaan doen. En nu, vaarwel, Charles

— Vaarwel, Edward.

Charles klom weder door het luik en schoof het ijzeren deksel over de opening.

Daarop belde hij opnieuw aan en gaf het volgbriefje aan den bediende, die er zijn handteekening op plaatste.

Kort daarop reed de jonge man de ledige kar weder weg.

HOOFDSTUK III.

EEN VERRASSING.

Toen Raffles eenige minuten achter den hoogen stapel flesschen neergehurkt had gezeten, hoorde hij, hoe de oude bediende de keldertrap afdaalde, de deur opende en tastend en schuifelend naar het ijzeren luik liep, dat hij nu weder op zijn plaats bevestigde.

De oude man stond nu even stil en wierp een blik op de zakken met steenkolen, die in een hoek waren opgestapeld.

— Ik had beter den naam van den leverancier moeten onthouden, mompelde hij. Wat een zonderlinge liefhebberij om brandstoffen in te slaan, als wij nog zulk een voorraad hebben. Nu, mijn zaak is het niet.

Raffles hoorde hem weder wegstrompelen en even later werd de kelderdeur weder toegeworpen.

Raffles wachtte nog eenigen tijd en ontstak toen zijn electriche zaklantaarn.

— Het was zeven uur.

Met een zucht gedacht Raffles, dat hij geruimen tijd zou moeten wachten, alovrens hij zijn gevaarlijke onderneming kon beginnen.

Hij zette zich neder op een kleine, houten bank, die in een hoek van den kelder stond en stutte de kin in zijn beide handen.

Wie zal ooit weten, wat deze zonderlinge man overdacht, gedurende de lange uren, die hij

alleen in den duisteren kelder doorbracht!

Het was er doodstil en slechts het piepen van eenige groote muizen werd gehoord, die snel over den vloer heen en weer liepen.

Tweemaal moest Raffles zijn bank snel verlaten, om zijn schuilplaats in de kast op te zoeken.

Beide malen kwam er een bediende met een lantaarn in de hand binnen, om uit het wijnrek een paar flesschen wijn te halen — blijkbaar hadden de heeren Tremble and Barney visite.

En beide keeren nam Raffles zijn revolver met vasten greep in de hand, vastbesloten tot handelen, indien hij ontdekt mocht worden.

Maar gelukkig nam de bediende volstrekt geen notitie van de kast, die blijkbaar nooit gebruikt werd.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht, toen Raffles besloot langzamerhand aanstalten te gaan maken, tot het volbrengen van zijn stout plan.

Hij had een gedeelte van den middag besteed aan onderzoekingen naar de leefwijze van de beide notarissen en daarbij vernomen, dat dezen reeds jarenlang nooit later dan elf uur op zijn laatst, hun slaapvertrek opzochten.

Zij waren beiden ongehuwd en bewoonden hetzelfde huis.

De bedienden waren zeer weinigen in aantal en des avonds werd er door de klerken nooit gewerkt, zelfs niet in tijden van de grootste drukte.

Ook dit was een van de steevaste beginselen der beide heeren notarissen, waarvan zij onder geen beding afweken.

Raffles begreep dus, dat alles in huis wel in diepe rust gedompeld zou zijn.

Hij wachtte echter nog een half uur, om volmaakt zeker te zijn en besloot toen, een aanvang met zijn gevaarlijke onderneming te maken.

Hij liep zachtjes naar de deur en draaide den knop om.

Zooals hij wel verwachtte, was deze op slot.

De bottelier had blijkbaar den sleutel, om de bedienden niet in verzoeking te brengen, door den toegang tot den rijkvoorzienen wijnkelder steeds geopend te laten.

Zulk een hinderpaal was voor Raffles echter van niet de minste beteekenis.

Hij liep naar de kast terug, waarin hij den steenkolenzak had neergezet, die de verschillende werktuigen bevatte, welke hij voor zijn doel noodig had en haalde er den zak uit.

Hij opende hem en trok er een bos loopers uit, die spoedig zijn dienst had verricht — het slot van de kelderdeur was op behendige wijze, zonder eenig spoor achter te laten, geopend.

Raffles nam den zak over zijn schouder, be-

vestigde de elektrische zaklantaarn met een haak aan zijn jas, opende voorzichtig de deur, vergewiste zich, dat hij zijn revolver onmiddellijk kon grijpen in geval van nood en begon de steenen trap te bestijgen.

Toen bereikte hij een tweede deur, die blijkbaar op de vestibule uitkwam, die hij zonder eenige moeite kon openen, daar zij niet op slot was.

Het was niet geheel donker in de vestibule, daar er een gaslamp met een kleine vlam brandde, in een fraai bewerkte, ouderwetsche ganglantaarn.

Voorzichtig sloop Raffles langs den muur.

Hij wierp een blik door de glazen deur van het groote kantoor, waar het volmaakt donker was.

Daarna trad hij, terwijl zijn voetstappen volmaakt onhoorbaar waren, door de dikke gummizolen onder de overschoenen, die hij had aangegetrokken, naar de deur van het particuliere kantoor van de heeren Tremble and Barney.

Maar plotseling hield hij verschrikt op.

Hij had eenig gerucht in het kantoor gehoord.

Zoo snel hij kon, vloog hij de trap op, die naar de galerij voerde en verborg zich achter den hoek, dien deze galerij met den zijmuur vormde.

Het was geen oogenblik te vroeg.

De deur van het kantoor werd langzaam geopend en een rijzig man met spierwit haar, gehuld in een dikke overjas, waarvan de kraag was opgezet, en met een hoogen hoed op, trad naar buiten.

Raffles, die voorzichtig het hoofd om den hoek had gestoken, zag, hoe de man, die uit het kantoor was getreden, even onderzoekend om zich heen keek, en toen snel op de buitendeur toetrad, na de deur van het kantoor weder zacht te hebben gesloten.

Hij deed de knippen van de deuren en opende het slot met een sleutel, dien hij uit zijn zak haalde.

Het volgende oogenblik draaide de deur zachtjes op haar hengsels en de heer met het witte haar verdween.

Toen Raffles weder uit zijn schuilhoek te voorschijn kwam, zag hij juist, hoe de deur weder onhoorbaar werd dichtgetrokken.

Hij bleef even doodstil staan en dacht na.

— Dat is zeer zonderling! mompelde hij in zich zelf. Naar zijn grootte en zijn wit haar te oordeelen, moet die man een van de beide compagnons, de heer Barney geweest zijn! Maar wat komt die in 's hemelsnaam om één uur in den nacht in zijn eigen kantoor uitvoeren. Men heeft mij toch stellig verklaard, dat de beide compagnons om elf uur naar bed gingen en dat er op dezen regel geen uitzondering bestond.

Verbaasd en eenigszins ongerust daalde

Raffles de trap weder af.

Hij stak de vestibule over, legde de hand op den knop van de deur van het kantoor en trok haar zachtjes naar zich toe.

Het was volmaakt duister in het vertrek. Niets liet zich hooren.

Maar buiten in de stille straat weerklonken de eentonige stappen van een politie-agent, nu eens luider, dan weder zwakker.

Raffles overtuigde zich dat de gordijnen voor de ramen waren nedergelaten en trad binnen.

Hij liet zijn zak met werktuigen voorzichtig op den grond glijden, ontstak op nieuw zijn zaklantaarn, luisterde nog eens met aandacht aan de deur en trad toen met onhoorbare schreden op de brandkast toe.

Met moeite onderdrukte bij een kreet van teleurstelling en verbazing.

De deur van de brandkast stond open.

Raffles bekeek het slot met de grootste aandacht.

Het was volmaakt gaaf.

Ook de sloten hadden volstrekt niets te lijden gehad — het slot was blijkbaar met een sleutel geopend.

De kast vertoonde hoegenaamd geen sporen van braak.

Snel wierp Raffles een blik in het binnenste van de kast.

Het eerste wat hem trof was de ledige plek, waarop hij dienzelfden morgen zeer duidelijk een van de beide notarissen de gele en de witte enveloppe had zien neerwerpen.

— Het testament en het plan zijn verdwenen! mompelde Raffles.

Dat hij volstrekt geen geld zag, verwonderde hem minder. Hij had vernomen, dat de beide notarissen gewoon waren het grootste gedeelte van de hun toevertrouwde vermogens in de safe van de Engelsche bank te doen bewaren, en dat zij het weinige geld, dat zich in de brandkast bevond, des avonds steeds mede naar hun slaapkamer namen.

Raffles streek zich zelven met de hand over het voorhoofd en mompelde toen, terwijl er een glimlach om zijn lippen kwam:

— Ik heb een zeer duidelijk gevoel, alsof men mij op dit oogenblik staat uit te lachen. Laat ik het maar eerlijk bekennen, ik trek op het oogenblik aan het kortste eind, maar ik zou wleens graag willen weten, wat mijn vriend Barney in 's hemelsnaam om één uur 's nachts met dat testament en dat plan wil uitvoeren, vooropgesteld natuurlijk, dat hij het werkelijk was, wat toch volstrekt zoo zeker niet is. Ik heb veel lust om er mij even van te gaan overtuigen.

Hij nam een zonderling gevormde boor uit zijn zak met werktuigen en verliet snel het ver-

trek, waarvan hij de deur weder sloot.

Toen liep hij snel en onhoorbaar de trap weder op.

Hij liep de galerij ten einde en beklom de tweede trap, tot hij een gang bereikte, waarop hij wist, dat de beide slaapvertrekken van de beide compagnons uitkwamen.

Hij bukte voor een der deuren tot hij met zijn gelaat bijna den grond raakte en zag een flauw lichtschijnsei door de deurreten schemeren.

— Er brandt dus in beide kamers een nachtlicht! overdacht hij. Zooveel te beter!

Zonder een oogenblik te verliezen, zette hij de punt van de boor tegen het paneel van de eerste deur en binnen ongelooflijk korten tijd had het instrument zonder ook maar het geringste gerucht te maken een zuiver ronde opening van bijna twee duim middellijn uit het hout gesneden.

Raffles bracht zijn oog voor de opening en glimlachte flauwtjes.

— Ik kan mijn vriend Tremble duidelijk zien slapen! mompelde hij, en hooren kan ik hem ook.

Inderdaad, door de deur was nu duidelijk het sonore gesnurk van den waardigen notaris te vernemen.

Raffles trad nu op de tweede deur toe en herhaalde daar de kunstbewerking, die binnen enkele seconden was afgelopen.

Nieuwsgierig bracht hij zijn oog voor het gat en er verscheen een uitdrukking van groote verbazing op zijn gelaat.

— Als onze goede heer Barney er geen dubbeltanger op nahoudt, dan ligt hij daar in levenden lijve, zeide hij bij zich zelf, ik kan zijn eerwaardig wit haar duidelijk zien afsteken tegen de donkere gordijnen achter het ledikant. Mijn waarde Raffles — ik geloof, dat je hier weer eens aan het raadseltjes oplossen zult moeten gaan.

Hij daalde snel de beide trappen weder af, stak opnieuw de vestibule over en trad het kantoor weder binnen.

Hij overtuigde zich door een nauwkeurig onderzoek, dat testament, zoowel als geheim plan, wel degelijk verdwenen waren.

— Nu, er blijft voor mij niets meer te doen over, mompelde hij. Hier in huis althans niet. Want degeen, die mij voor is geweest, wie hij dan ook zijn mag, vergist zich deerlijk, als hij gelooft, dat ik het hierbij zal laten.

Hij nam den zak met instrumenten over zijn schouder, verliet het kantoor en trad op de buitendeur toe.

Daar het nachtslot reeds geopend was geweest, viel het hem zeer gemakkelijk de deur te openen.

Hij luisterde tot hij de voetstappen van den

agent in het geheel niet meer hoorde, trok snel de deur open, liep het tuinpad als een haas over en wipte over het lage hek dat den tuin van de straat scheidde, na zich deugdelyk te hebben overtuigd, dat er zich geen voorbijgangers in de buurt bevonden.

Snel richtte hij zijn schreden naar de villa.

Maar geheel ongemoeid zou hij die nog niet bereiken.

Op den hoek van Tottenhamcourt en de Perseystreet, juist toen hij eindelijk een leege huurauto had ontdekt en deze wilde aanroepen, botste hij tegen een agent van politie op.

— Waar moet dat zoo laat in den nacht heen? vroeg de man van de wet streng, terwijl hij den steenkolendrager argwanend van het hoofd tot de voeten opnam.

— Wel, mijnheer de agent, dat moet naar mijn lieve vrouw en kinderen, hernam Raffles kalm.

— Hebt gij nog geen tijd gehad om u te wassen, nadat uw dagtaak was afgelopen? vroeg de agent.

— Tijd wel, maar geen lust, hernam Raffles doodbedaard. Gij moet weten, dat ik een weinig lui ben uitgevallen. Ik denk maar, als ik mij vandaag wasch, word ik morgen toch weer vuil.

— Wat hebt gij daar in dien zak?

— Wel, wat zou een kolendrager anders in een zak hebben dan steenkolen? was de wedervraag van Raffles.

— Laat eens zien! beval de man des gezags kortaf, terwijl hij onwillekeurig een beweging maakte om naar het fluitje te grijpen, dat op zijn borst bengelde.

Raffles begreep, dat zijn avontuur verkeerd zou afloopen, als hij niet snel handelde.

Hij bukte zich, zoogenaamd om den zak op den grond te laten glijden en te openen, maar richtte zich bliksemsnel weder overeind en bracht den agent van politie een geweldigen stoot onder de kin toe, juist op het oogenblik, dat deze zijn fluitje aan de lippen wilde brengen.

De ordebewaarder rolde als een aangeschoten konijn eenige keeren om en om en strekte zich toen met een diepen zucht, alsof hij ging slapen, op zijn rug op het asphalt uit.

Maar reeds kwamen er eenige late voorbijgangers toesnellen.

Raffles wachtte hun komst niet af, maar nam zijn zak weder onder den arm en zette het zoo snel hij kon op een loopen.

Wel werd hij door eenige wandelaars achtervolgd, maar deze zagen zal spoedig in, dat het volmaakt nutteloos was den man nog langer na te zetten, die wel vleugels aan de voeten scheen te hebben.

Op den hoek van de Oxfordstreet, waar het nog tamelyk druk was, kon Raffles gemakkellyk een leege auto vinden.

Hij sprong er in, na den chauffeur te hebben toegeroepen, dat hij hem op den hoek van Piccadilly en Haymarket moest afzetten.

Binnen twintig minuten was deze plek bereikt.

Raffles betaalde den chauffeur en sloeg nu spoedig den weg naar zijn villa in, die hij binnen een kwartier had bereikt.

Door de kleine poort in den parkmuur trad hij binnen.

Toen hij het duistere park doorliep, was een blik op het verlichte venster van de bibliotheek voldoende om hem te overtuigen, dat zijn vriend er zelfs niet aan gedacht had om zijn bed op te zoeken, maar voortdurend op hem had gewacht.

— Ik had ook niet anders kunnen denken! mompelde hij in zich zelf.

Hij trad door een achterdeur de villa binnen en toen hij een blik achter zich wierp bij het sluiten van de deur, zag hij, dat ook de ramen van het vertrek boven de garage waar Henderson sliep, nog helder verlicht waren.

Ook de chauffeur had blykbaar niet aan slapen willen denken, voor hij wist, dat zijn meester veilig en wel terug was.

— Trouwe zielen! fluisterde Raffles, terwijl hij snel naar de bibliotheek liep.

Hij wierp de deur open en Charles vloog op hem toe en drukte hem krachtig de hand.

— Wat ben ik bly, dat je er weer bent! riep hij verheugd uit, terwijl zijn blauwe oogen van vruemde schitterden.

— Je bent toch niet ongerust geweest, hoop ik?

— Dat is het woord niet! Ik weet wel, dat je in staat bent je uit de grootste moeilijkheden te redden, maar toch — ik vind het altijd voor mijn eigen gevoel wel zoo aangenaam als ik al die gevaren met je deelen kan. Is alles goed afgelopen?

— In zooverre dat ik veilig ben weggekomen! zeide Raffles.

— In ander opzicht dan niet? vroeg Charles verbaasd. Is de brandkast misschien tegen je pogingen bestand geweest? Heb je haar niet kunnen openen?

— Dat behoefde niet meer! antwoordde Raffles kalm.

— Wat zeg je daar? riep Charles verbaasd uit.

— De deur stond open!

— En het testament?

— Het testament was verdwenen!

HOOFDSTUK IV.

WIE IS DE DIEF?

Charles liet zich met een kreet van ontsteltenis op een der groote fauteuils bij den haard neervallen.

— Dat is sterk! riep hij uit.

— Ik moet erkennen, dat ik ongeveer dezelfde opmerking maakte, toen ik die openstaande kast zag.

— Men was je dus voor geweest?

— Ja!

— Maar wie kan het dan gedaan hebben?

— Een man van tamelijk grooten lichaamsbouw en spierwit haar, gekleed in een groote overjas en met een glanzenden hoogen hoed op.

— Hoe weet je dat zoo precies?

— Omdat ik hem gezien heb!

— Edward, het begint mij te duizelen. Hoe is dat mogelijk?

— Zeer eenvoudig. Het ging aldus in zijn werk.

En nu deelde Raffles op zijn gewone heldere, duidelijke manier aan Charles mede, wat er was voorgevallen.

Deze had aandachtig naar het verhaal geluisterd en schudde nu peinzend het hoofd.

— Dat is een wonderlijke geschiedenis! zeide hij. Wie kan het dan geweest zijn?

— Natuurlijk moet het iemand geweest zijn, die evengoed als ik op de hoogte was van het bestaan van het testament en het plan.

— De Amerikaan! riep Charles eensklaps uit.

— Dat geloof ik haast niet! hernam Raffles kalm. Die was lang zoo groot niet.

— Maar hij kan een handlanger hebben gebruikt!

— Dat is niet geheel onmogelijk! In ieder geval zullen wij de zaak onderzoeken. En daar niets zoo goed is als een gezonde slaap voor een grondig onderzoek, zullen wij thans het gordijn maar laten zakken over het laatste bedrijf van deze tragi-comedie.

— Het laatste bedrijf zeg je? En je wilt de zaak doorzetten?

— Dat wil ik ongetwijfeld! Maar dan zal de kwestie voor ons hoop ik een blijspel worden, terwijl het in een treurspel zou ontaarden voor den man, die mij dezen nacht zoo leelijk bij den neus heeft gehad! Want dat is zeker — als ik niet zoolang gearzeld had, in de meening, dat ik met een van de beide notarissen te doen had, dan zou ik dien nachtelijken bezoeker wel onlast hebben van het plan, dat ik zelf zoo gaarne zou bezitten.

De beide vrienden begaven zich nu naar de

eetzaal, waar zij een klein souper vonden aangerecht, hetwelk de altijd zorgzame Gaston had gereed gezet.

Na den maaltijd begaven zich zij ter ruste en Raffles sliep spoedig in.

Zooals gewoonlijk was hij den volgenden morgen de eerste, die ontwaakte en opstond.

Toen Charles de eetzaal binnentrad, vond hij hem reeds aan de ontbijttafel zitten, ijverig verdiept in de lezing van de „Times”.

— Staat er al iets in het blad? riep Charles al van den drempel van de deur.

— Een bijzonder schokkend relaas! antwoordde Raffles. Een en al romantiek en opwinding!

— Bemoeit de politie er zich mede?

— Niet weinig! Niemand minder dan onze goede vriend Sullivan, de rechterhand van den hoofd-inspecteur Baxter, leidt het onderzoek.

— En heeft hij al wat ontdekt?

— Ongetwijfeld! Hij heeft een openstaande brandkast gevonden, twee zuiver ronde gaten in de beide slaapkamerdeuren en dat is voorloopig alles!

— Maar de politie-agent, dien je tegen den grond hebt geslagen?

— O, die vervult natuurlijk ook een rol! De man heeft zijn verklaring aan Sullivan afgelegd en nu brengt onze inspecteur dit voorval, zooals van zelf spreekt, in verband met de openstaande brandkast en de twee gaten in de deuren.

— Met het resultaat?

— Met het resultaat, dat hij er volstrekt niet uit wijs kan worden. De „Times” neemt een weinig een loopje met hem, geloof ik. Die arme Sullivan begrijpt volstrekt het doel niet van die gaten in de deur. Hij doet tot dusverre grondig onderzoek naar hun beteekenis!

— En de steenkolenzaak? Hoe is het daarmee?

— Dat is natuurlijk ook uitgekomen. De oude bediende is als getuige gehoord en heeft zijn verklaring afgelegd. Daarop heeft Sullivan, gehoor gevende aan een inblazing uit den hooge, en handelend in een oogenblik van helderheid, achtereenvolgens alle steenkolenhandelaren in het Westen van Londen opgebeld. Natuurlijk kreeg hij ten antwoord, dat geen hunner aan de heeren Tremble and Barney op dien dag steenkolen had gezonden. Niet onjuist maakte hij daarop de opmerking, dat de man, die de steenkolen bracht en de inbreker, een en dezelfde persoon waren, waarop de oude bediende,

eveneens niet zonder grond, de vraag stelde, of de kar dan van zelf weer was weggereden. De oude man heeft stijf en sterk voor Sullivan volgehouden, dat hij je had zien vertrekken.

— En vervolgens?

— Vervolgens is er natuurlijk naar dien kolen-drager gezocht!

— En?

— En er zijn er ongeveer twintig gearresteerd

— Goede hemel!

— Het spreekt vanzelf, dat die arme stakkers alle een voor een weer op vrije voeten moesten worden gesteld, want zij konden aanstonds hun alibi bewijzen.

— En dat is alles?

— Dat is alles! De „Times” verklaart, dat de politie met de handen in het haar zit en zich volstrekt niet kan voorstellen, wie de dief is! Dat kan ik trouwens evenmin!

— En wat ben jij zelf nu van plan?

— Wel, die vraag is overbodig, dunkt mij! Wat de politie niet vermag uit te vinden, dat zal ik zelf zien op te sporen! Je zult wel begrijpen, dat ik mij niet door den eersten den beste voor den mal laat houden, vooral als het om een groot kapitaal gaat.

— Maar het zal niet zoo makkelijk zijn, dunkt me, om dien man te ontdekken!

— Misschien gemakkelijker dan je denkt. Om te beginnen heeft hij de kast niet opengebroken, maar met een sleutel geopend. Daaruit vloeit onmiddellijk voort, dat de dief of een sleutel heeft kunnen namaken of wel den sleutel van de beide notarissen zelve heeft gebruikt. In beide gevallen spreekt het natuurlijk van zelf, dat de dief iemand moet zijn, die zeer veel met Tremble and Barney in aanraking komt. En wie doet dat?

— Wel, ik zou zeggen de bedienden en de klerken! antwoordde Charles.

— En de laatsten in nog veel meerdere mate dan de eersten! vervolgde Raffles. Ik wil dus beginnen met het personeel van de heeren notarissen aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

— Is het groot?

— Hoogstens zes of acht personen, alles inbegrepen!

— Kan ik je daarbij soms helpen?

— Ongetwijfeld!

— Op de zelfde wijze?

— Door kennis aan te knopen met de klerken.

— Maar de dief zal wel gevlucht zijn.

— Als hij een ezel is, ja! Maar als hij maar even zijn hersens gebruikt, dan zal hij wel wijzer zijn! Indien een van de klerken plotseling van

het kantoor wegblijft, zal dat natuurlijk dadelijk opvallen.

— Je hebt gelijk, Edward! Laat ons dan maar spoedig aan het werk gaan.

Raffles stond op en liep naar het raam.

Plotseling keerde hij zich weer om en zeide:

— Het is vreemd, dat ik nog niets gelezen heb van den erfgenaam. Die moet toch dunkt mij dadelijk op de hoogte zijn gesteld van den diefstal. En toch vind ik zelfs zijn naam niet vermeld in het verslag.

— Dat is gek genoeg! zeide Charles. Men zou toch meenen, dat hij nog veel meer dan de notarissen belang bij de zaak heeft.

— Ja, het is vreemd!

Raffles begon de kamer op en neer te loopen en hield toen weer voor het raam stil, kruiste de beide handen op den rug en floot zachtjes.

Toen wendde hij zich weder tot Charles en merkte onverschillig op.

— Nu, wij zullen het wel ontdekken!

— Wij moesten maar dadelijk op onderzoek uitgaan! meende Charles.

— Zooals je wilt! De klerken gaan om halfeen heen om te lunchen, de meesten, zoo niet allen, in een naburig café, dat de „Stad Londen” heet.

— Dan moest ik daar, dunkt mij, maar eens heen gaan! zeide Charles.

— Doe dat, dan zal ik op andere wijze inlichtingen trachten in te winnen.

De beide vrienden zetten zich nu aan hun ontbijt, dat zij spoedig hadden beëindigd.

Het was nu tien uur.

De beide vrienden kleedden zich aan, verlieten de villa, liepen de Cromwellstreet uit en namen afscheid van e.kaar toen zij Oxfordstreet hadden bereikt.

Raffles kocht aan de eerste de beste kiosk de latere editie van de „Times” en nam, gewapend met dit blad, plaats op een van de talrijke banken, die aan weerszijden van dezen drukken verkeersweg geplaatst zijn.

Onder de gemengde berichten had hij spoedig gevonden wat hij zocht.

— De politie schijnt dus niets verder gekomen te zijn! mompelde hij in zich zelf. Ik begrijp niet wat die Sullivan toch van die gaten in de deur wil. Geloofst onze brave inspecteur nu werkelijk, dat die hem verder zullen brengen? En wat lees ik daar? „Op klerken rust niet de minste verdenking. Zij allen zijn reeds geruimen tijd in dienst van de heeren Tremble and Barney, of wel zij waren van uitmuntende getuigschriften voorzien.” Alsof dat iets bewijst! zeide Raffles in zich zelf. Goede getuigschriften kan men al zeer gemakkelijk namaken. En om dien langdurigen dienst geef ik eerlijk gezegd ook niets. Het is voor mij duidelijk, dat de daad door een

van de klerken bedreven moet zijn. Het is niet aan te nemen, dat een vreemde tijd en gelegenheid vindt, om een sleutel van een zoo ingewikkeld slot als dat van de brandkast na te maken.

Hij vouwde het blad op, stak het in zijn zak en wandelde in gedachten verzonken verder tot hij Picadilly bereikte.

Eensklaps stond hij stil en verborg zich snel achter een stilstaande cab.

Op twintig meter van hem af liep een man met een gebruid gelaat met haastige stappen over het trottoir.

Ofschoon Raffles hem slechts schuins van achteren kon waarnemen, had hij hem dadelijk herkend; het was de man, dien hij gisteren uit het kantoor van Tremble and Barney had zien komen.

Raffles verloor hem niet uit het oog.

Op den hoek van de Old Bondstreet, zag hij, dat de vreemdeling een huurauto aanriep.

Terwijl de man instapte nam Raffles snel het nummer van de auto op en riep tegelijkertijd op zijn beurt een auto aan.

— Volg die auto daar voor je! beval hij den chauffeur op zachten toon. Verlies haar vooral niet uit het oog. Het nummer is N/L/4372.

De man knikte en bracht dadelijk den wagen in beweging.

Dwars over Piccadillystreet langs de Coventrystreet reden de beide auto's in snelle vaart door het westelijk deel van Londen.

Bijna een vol uur duurde deze tocht.

Eindelijk hield de eerste auto stil voor een huis in de Breede Hampstead Road.

Onmiddellijk klopte Raffles tegen het voorraampje en wenkte den chauffeur stil te houden.

Hij drukte den man een halve guinea in de hand, fluisterde hem toe, dat hij moest wachten en liep snel op de eerste auto toe, hetgeen hij ongemerkt doen kon, daar deze verkeersweg tot een van de drukste in de noord-westelijke wijken van Londen behoort.

De vreemdeling was uitgestapt en trad haastig op een groot huis toe, terwijl hij de hand in zijn zak stak om zijn huissteutel eruit te halen.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Maar toch niet zoo snel, of Raffles had duidelijk de deur kunnen opmerken, waardoor hij was binnengetreden.

Hij noteerde het huisnummer en keerde tevreden en opgewekt naar de wachtende auto terug.

— Het is zeer wel mogelijk, dat dit gebruiende heerschap volstrekt niets met de zaak uitstaande heeft, maar het kan in ieder geval geen kwaad, als ik zijn adres weet! mompelde hij.

Hij beval den chauffeur hem naar de Regentstreet te rijden, stapte uit op den hoek van de Oxfordstreet en dankte den man af.

Hij slenterde de Oxfordstreet verder in en trad een van de talrijke luchrooms binnen.

Hij bestelde een eenvoudigen lunch en spoedig was zijn geheele aandacht samengetrokken op het vraagstuk dat hem bezig hield.

— Het is een vreemde zaak! mompelde hij in zich zelf. Waar een testament is, moet natuurlijk ook een erflater zijn, en in de meeste gevallen, een erfgenaam! Hoe komt dat testament hier te Londen, daar het blijkbaar in Amerika is opgemaakt. Wie heeft het hier gebracht? Wie is de erfgenaam? En wat kwam die vreemdeling bij de heeren Tremble and Barney uitvoeren? Vragen, waarop ik het antwoord nog niet kan geven! De hoofdzaak is echter, dat ik den man vind, die het gestolen heeft — de rest komt er eigenlijk gezegd minder op aan, ofschoon ik moet bekenen, dat het mij van groot nut kan zijn, als ik die rest kon doorgronden.

Nadat de Groote Onbekende zijn maaltijd gebruikt had, verliet hij de lunchroom weder en wandelde langzaam naar de villa in Cromwellstreet.

Hij kon nauwelijks een kwartier thuis zijn, of Charles trad de bibliotheek binnen.

Het gelaat van den jongen man was tamelijk betrokken.

— Wel Charles? Heb je iets kunnen ontdekken?

— Bitter weinig, Edward! Er zaten daar acht klerken en die zagen er allen zoo onschuldig uit als pasgeboren kinderen. Zij schijnen een clubje te vormen, dat telkens tezamen luncht!

— Praatten zij dan in het geheel niet over den diefstal?

— Zij praatten in tegendeel over niets anders, maar ik heb volstrekt niet aan een hunner kunnen merken, dat hij het met onnatuurlijke opgewektheid deed.

— Maar de eerste klerk en de boekhouder zullen toch wel niet bij dat jonge grut aan een tafel hebben gezeten?

— Neen, die zaten afzonderlijk met z'n beiden aan een aparte tafel!

— Aha! En heb je ook kunnen hooren, wat zij met elkander praatten?

— Geen woord! Ik heb het wel geprobeerd, maar het lukte mij niet. Zij praatten weinig en op zachten toon.

— Zoo, zoo! Zijn die boekhouder en die eerste klerk allang in dienst van Tremble and Barney?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan! hernam Charles lachend. Je begrijpt, dat ik het moeilijk kon informeeren.

— Neen, dat ging bezwaarlijk, dat erken ik!

zeide Raffles glimlachend.

— En heb jij iets kunnen ontdekken ?

— Niets anders dan het adres van den Amerikaan, of wat die vreemdeling dan anders geweest mag zijn, die gisteren juist door de notarissen werd uitgelaten, toen ik zou worden aangediend.

— Hoe ben je daar aan gekomen ? riep Charles verbaasd uit.

— Eenvoudig door het toeval, beste jongen ! Ik zag hem voor mij uit loopen, in een auto

springen en wegrijden. Daar in deze duistere zaak alle dingen van belang zijn, zelfs schijnbare kleinigheden, heb ik mij de moeite gegeven eveneens in een huurauto te springen en te zien waar onze vreemdeling woont.

— En waar woont hij ?

— In de Hampstead Road 43 !

— Nu, dat is althans iets ! riep Charles uit. Maar als wij eerlijk zijn, moeten wij bekennen, dat dat alles ons nog niet veel verder heeft gebracht !

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK V.

EEN NIEUWE VERRASSING.

Den volgenden dag grepen de beide vrienden, die ongeveer tegelijkertijd de eetzaal van de villa binnentraden, haastig naar de ochtendbladen.

Het was als het ware een wedstrijd, wie het eerst de berichten zou vinden aangaande den diefstal van de documenten uit de brandkast van de heeren Tremble and Barney.

En bijna terzelfder tijd slaakten de beide vrienden een kreet — tegelijkertijd keken zij elkander over hun blad met verbaasde blikken aan.

— Dat is kras ! zeide Raffles.

— Dat is zeer sterk ! riep Charles uit.

— Wat moet dat beteekenen ?

— Dat gaat mijn verstand te boven !

— Het dokument is weer netjes op zijn plaats gelegd !

— Evenals het plan !

De beide vrienden lieten hun krant uit hun hand zakken.

— De zaak begint er niet bepaald duidelijker op te worden ! zeide Raffles. Welke reden de dief kan hebben om de kostbare stukken, die hij gisteren stal, vandaag weer op hun plaats te brengen, is mij een raadsel.

— Misschien bevond hij, dat ze van geen waarde waren !

— Dat komt mij al heel onwaarschijnlijk voor. Ik heb een andere oplossing.

— Laat eens spoedig hooren !

— Ik vermoed, dat de dief eenvoudig een copie van de stukken heeft gemaakt.

— Maar hij zal toch niet zoo dom zijn om te gelooven, dat men zijn diefstal niet ontdekt heeft ?

— Dat zou men tenminste op het eerste gezicht wel zeggen ! zeide Raffles langzaam, terwijl de hand over het voorhoofd streek.

— Je kunt dus zelf geen reden vinden voor deze zonderlinge daad ? vroeg Charles nieuwsgierig, terwijl hij zijn vriend vol verwachting aankeek.

— Daarop moet ik je volmondig en eerlijk antwoorden : neen, Charles. De zaak is mij volkomen duister ! Ik begrijp er niets van ! Ik sta voor een raadsel. Mij dunk, dat ik moeilijk openhartiger tegen je kan spreken !

— En wij geven het op ?

— Kom, dan ken je mij toch nog slecht. Zou ik het nu opgeven ? Ik denk er niet aan ! Integendeel, nu zich zooveel hinderpalen op mijn weg voordoen, nu wil ik de zaak eerst recht doorzetten.

— Dat is echt iets voor jou ! riep Charles vol

bewondering uit.

— En laat ons nu maar spoedig aan het werk gaan, want nu is er weinig tijd meer te verliezen, vrees ik.

— Hoe dat zoo?

— Wel, er gaat overmorgen een boot naar Amerika!

— Wat zou dat?

— Maar, Charles, denk toch eens na! Je begrijpt toch wel, dat de dief in ieder geval een afschrift van het gestolene gemaakt heeft en zoo spoedig als hij er kans toe ziet den grooten vijver oversteekt, om, aan de hand van het geheime plan, de goudader te vinden.

— Vooropgesteld, natuurlijk, dat hij het plan kan ontcijferen! merkte Charles op.

— Dat spreekt van zelf! Welnu, als wij eenige kans van slagen willen hebben, dan moeten wij het plan op zijn laatst overmorgen zelf in handen hebben, en dat niet alleen, wij moeten ook weten wie de dief is, anders tasten wij volmaakt in het duister! Het is onbegonnen werk dwars door Amerika een man achterna te reizen, dien wij niet kennen!

— Je hebt alweer gelijk! Maar als het je lukt nog vóór overmorgen dat plan in handen te krijgen, dan verklaar ik je voor een genie!

— Het plan zelf heb ik niet nodig — een afschrift is mij voldoende, zeide Raffles kalm.

— Maar daar zal moeilijk aan te komen zijn, als je het plan niet onder de oogen krijgt!

— Ik zal het onder de oogen krijgen!

— Je wilt dus je gevaarlijken tocht van vannacht herhalen? Maar dat zou zeer onvoorzichtig zijn. Het spreekt vanzelf, dat de brandkast thans zeer zorgvuldig bewaakt wordt. En misschien hebben de notarissen de kostbare stukken wel op een geheel andere plek geborgen.

— Dat is heel waarschijnlijk, en ik ben dan ook volstrekt niet van plan vannacht mijn huid te wagen.

— Maar hoe zal je dan het plan te zien krijgen?

— De heeren Tremble and Barney zullen het mij zelf toonen!

— Wat zeg je daar, reken daar vooral niet op. Zij hebben zeker veel eerbied voor lord William Aberdeen, maar zij zijn te goede notarissen, om zelfs jou inzage van dat stuk te geven.

— Zij zullen het ook niet aan lord Aberdeen laten zien!

— Maar aan wien dan? riep Charles vol ongeduld en spanning uit.

— Aan Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard!

Charles slaakte een kreet.

— Dat is een geniale zet van je! riep hij uit.

— Het is misschien niet geniaal, maar het is,

dat mag ik zelf wel zeggen, niet zoo kwaad gevonden! zeide Raffles bedaard. En dadelijk aan het werk.

De beide vrienden begaven zich naar de slaapkamer van Raffles, waar Raffles op een kaptafel toetrad en uit een der geheime laden daarvan, een der laatste portretten van den beroemden Baxter nam, waarvan hij een geheele verzameling bezat.

Hij beschouwde het eenigen tijd en merkte toen op:

— Ik heb zelden op een menschelijk aangezicht zulk een oopenhooping van domme arrogantie, ijdelheid en volstrekte ontstentenis van intellect aangetroffen! Nu, wij zullen het pijnlijke werkje toch moeten verrichten.

Hij ging voor zijn kaptafel zitten en voor de zooveelste maal bewonderde Charles de weergalooze bekwaamheid van zijn vriend in het veranderen van zijn gelaatstrekken.

Al eer een half uur verlopen was zat Baxter in levende lijve voor hem.

Raffles stond op en nam de kaarsrechte imponerende houding aan van den hoofdinspecteur van Scotland Yard. En zelfs zijn grogstem was die van Baxter, toen hij vroeg:

— Zie ik er goed uit, jongmensch?

— Voortreffelijk, mijnheer Baxter! antwoordde Charles met gemaakte nederigheid.

— Geef mij dan mijn uniform maar eens aan! vervolgde Raffles.

Charles ging naar een van de geheime kasten en nam daaruit een van de talloze uniformen, die daar, van nummers voorzien, keurig gerangschikt naast elkaar aan een zeer lange koperen roede hingen.

Raffles trok de uniform aan, verwisselde zijn schoenen voor een ander paar met dubbele zolen en zeer hoge hakken, waardoor hij nog grooter werd en nu was de gelijkenis met Baxter ook volmaakt.

— En wat moet ik doen? vroeg Charles.

— Snel een agentenuniform aanschieten.

— Ik moet dus met je mee?

— Dat is te zeggen, je hebt niets anders te doen, dan voor mij uit te loopen, en te bellen aan het huis van de notarissen en te vragen of mijnheer Baxter er soms al is.

— Waarom?

— Omdat het voor mij zeer onaangenaam zou zijn, beste Charles, als ik dat niet vooruit wist en ik kwam plotseling tegenover mijn dubbelganger te staan! antwoordde Raffles op drogen toon.

— Ezel die ik ben! riep Charles uit. Natuurlijk moet de weg voor je gebaad worden. En als hij er niet is?

— Nu, dan loop je eenvoudig terug, spreek mij

aan als je chef en zegt mij hoe de zaken staan.

— Begrepen.

Charles snelde weg naar zijn eigen slaapkamer en keerde tien minuten later terug in een keurig uniform van agent van politie gestoken.

De beide vrienden wapenden zich met hun trouwe revolvers, sloten de geheime kast met de grootste zorgvuldigheid en verlieten de villa door het park.

Zij konden zonder door iemand gezien te worden de stille zijstraat bereiken, liepen daarlangs weder naar Cromwellstreet, riepen een auto aan en lieten zich naar de Tottenhamcourt Road brengen, en de auto stoppen op ongeveer honderd meters van het huis der beide notarissen.

Charles liep snel vooruit, terwijl Raffles hem, na den chauffeur te hebben weggezonden, zeer langzaam volgde, in alles den gang en de houding van zijn illuster voorbeeld navolgend.

Hij had nog niet lang geloopt, of Charles keerde reeds weder terug.

Hij stond stil voor zijn gewaanden superieur, klapte de hakken tegen elkander, salueerde, en zeide op zachten toon:

— In orde!

— Wacht mij thuis, zeide Raffles even zacht, terwijl hij twee vingers aan den rand van zijn pet bracht.

Spoedig had Raffles het kantoor der notarissen bereikt.

Hij belde aan en zeide tot den ouden bediende, die hem de deur opende:

— Dien mij zoo spoedig mogelijk bij de heeren Tremble and Barney aan, mijn vriend.

— Dadelijk, mijnheer Baxter, zeide de bediende, die den hoofdinspecteur van aanzien kende. Maar mag ik u even zeggen, dat hier zoo juist een agent is komen vragen, of gij reeds hier waart?

— Dat weet ik man, dat weet ik! Ga spoedig zeggen, dat ik er ben!

De bediende verdween snel in het particuliere kantoor van zijn meesters, om even later terug te keeren om den gewaanden hoofdinspecteur uit te noodigen, binnen te treden.

Toen Raffles binnentrad, bevonden de beide notarissen zich alleen in hun particulier kantoor.

Het gelaat van de beide heeren vertoonde gemengde gevoelens van vreugde over het terugkrijgen van de vermiste stukken en van ontsteltenis over het feit, dat men op twee achtereenvolgende avonden bij hen had ingebroken, zonder dat zij het bemerkten.

Barney kwam dadelijk op den bezoeker toe en drukte hem krachtig de hand.

— Ik ben blij, dat gij zelf verschenen zijt, mijnheer Baxter! riep hij uit.

— Dat was mijn plicht! zeide Raffles eenvoudig.

— Maar gij had evengoed een van uw ondergeschikten kunnen zenden!

— Zelf is de man! antwoordde Raffles op plecht-statigen toon.

— Hebt gij u reeds eenig oordeel in de zaak gevormd?

— Dat heb ik, maar het is noodzakelijk, dat ik de stukken nog eens grondig onderzoek, voordat ik mij een gevestigde meening daaromtrent kan maken.

De beide notarissen keken elkander aan.

Zij wierpen elkander een goedkeurend knikje toe en daarop trad Tremble op de brandkast toe en ontsloot haar.

De gewaande Baxter deed eenige stappen naar voren en zag de beide enveloppen weder op dezelfde plank liggen, waar hij ze twee dagen geleden had zien deponeren.

Tremble reikte hem de beide stukken over en zeide toen:

— Zooals gij ziet, is het testament in het geheel niet geopend geweest, mijnheer Baxter!

Raffles nam de enveloppe aan en bekeek haar nauwkeurig.

Inderdaad, de vijf groote lakken, met het Amerikaansche wapen er op, waren geheel ongeschonden.

Raffles haalde zijn vergrootglas uit den zak en bekeek de lakken met de grootste aandacht.

Van tijd tot tijd bromde hij eenige onverstanebare woorden.

Toen zeide hij:

— Mag ik nu het plan eens zien?

Tremble reikte hem de geopende enveloppe toe, waarin zich het geheime plan bevond.

Raffles ontvouwde het zorgvuldig en zag, dat het met inkt geschreven was.

Het bevatte een ruwe schetsteekening, die blijkbaar een plattegrond moest verbeelden en die op één helft van het blad papier stond, terwijl de andere helft was ingenomen door een aantal cijfers en letters, die schijnbaar zonder eenige orde door elkaar heen stonden.

— Het is hier tamelijk donker! bromde de gewaande Baxter. Mijn oogen zijn niet zoo bijster goed meer.

Hij trad met het document naar het raam toe.

Onder het loopen haalde hij bliksemsnel uit zijn binnenzak een soort kleine portefeuille van bordpapier, waarvan de twee helften met een reep linnen scharnieren aan elkaar waren bevestigd.

Van binnen was een van de helften dezer portefeuille bekleed met een soort papier, hetwelk een blauwachtige tint vertoonde en een glanzende, eenigszins ruwe oppervlakte had.

Vliegensvlug legde Raffles het plan tusschen de beide bladen van de portefeuille, drukte de beide helften even stevig tegen elkaar en hij hield het plan weder los in zijn hand, nog vóór hij het venster bereikt had, zonder dat de beide notarissen ook maar het gerinste van deze beweging hadden gezien.

Zoodra hij aan het raam was getreden, deed hij alsof hij het plan met de grootste nauwkeurigheid met de loup bekeek.

Daarop vouwde hij het weder tezamen en reikte het aan Barney toe.

— Veel verder brengt mij het beschouwen van het plan niet, mijnheer Barney! bromde de gewaande hoofdinspecteur. Maar in ieder geval, belooft u, dat wij niet zullen rusten voor wij licht in deze duistere zaak hebben gebracht.

— Ik dank u voor die troostrijke woorden, mijnheer Baxter, zeide Tremble.

Raffles zette zijn gegalonneerde pet weder op, salueerde beleefd en wendde zich naar de deur.

Juist op dat oogenblik kwam de oude bediende verschrikt toelopen en zeide op zachten toon, terwijl hij op den drempel van de deur bleef staan:

— Dawson heeft weder een aanval, mijnheer!

— Al weer? riep Barney verschrikt uit. Wat is er toch met dien jongen in den laatsten tijd. Hij heeft dat vroeger nooit gehad. Heb je den dokter gewaarschuwd?

— Nog niet, mijnheer.

— Is er iemand ziek bij u? vroeg Raffles, die met de grootste aandacht geluisterd had.

— Ziek is het woord niet, mijnheer Baxter. Een van onze klerken, die al jaren lang bij ons in dienst is, en over wien wij steeds uiterst tevreden waren, heeft in den laatsten tijd last van een soort aanvallen, waarvan niemand eigenlijk goed den aard weet.

— Maar dan moet gij hem naar het gasthuis laten brengen! merkte Raffles op.

— Dat hebben wij hem al voorgesteld, maar daar verzet hij zich altijd hevig tegen.

— Hoe heet die jonge man? zeide Raffles.

— Rupper Dawson! Hij is van zeer goede ouders en wij waren voornemens hem tot onzen eersten klerk en misschien wel tot procuratiehouder op te leiden. Dat is erg jammer, dat is erg jammer, dat die jonge man in den laatsten tijd last heeft van die zonderlinge toevallen.

— Ik zou hem gaarne eens zien, mijnheer, zeide Raffles. Aan ons hoofdbureau worden zeer vaak menschen gebracht die op straat een toeval hebben gekregen en ik geloof te mogen zeggen, dat ik er eenig verstand van heb.

— Gaarne, mijnheer Baxter, antwoordde Tremble, terwijl hij de deur voor den hoofdinspecteur openhield.

De heeren staken snel de vestibule over en traden het kantoor van de klerken binnen.

Daar stonden zeven of acht heeren in een kring om een grooten, gemakkelijken stoel, waarin een jonge man met lijkkeek gelaat zat, die blijkbaar bewusteloos was.

Raffles trad nader.

Dadelijk maakten de klerken plaats.

De Groote Onbekende boog zich over het gelaat van den bewustelooze heen en keek hem aandachtig aan.

Op zijn blauwachtig, half geopende lippen, stond een licht schuim.

Zijn oogleden waren niet geheel gesloten en Raffles merkte op, dat er van de oogen niets te zien was dan het wit.

Hij nam den pols van den bewustelooze en voelde, dat deze zeer onregelmatig en langzaam klopte.

— Wat wordt er gedaan, als de jonge man zich in dezen toestand bevindt? vroeg hij, terwijl hij zich tot een van de notarissen wendde.

— Men wrijft zijn polsen met azijn en laat hem vlugzout ruiken. Meestal komt hij binnen een kwartier weer tot zichzelf, maar steeds met zulk een vreeselijke hoofdpijn, dat wij hem naar huis moeten zenden.

Reeds kwam de oude bediende met deze huismiddeltjes aandragen.

Raffles goot wat azijn op de polsen van den bewustelooze, en begon ze krachtig te wrijven, evenals zijn slapen, terwijl een van de klerken het vlugzout onder zijn neus hield.

Binnen tien minuten ontwaakte de bewustelooze klerk.

Hij keek met afwezigen blik om zich heen en vestigde toen den blik op den man in uniform, die vlak voor hem stond.

Hij kromp ineen, en werd zoo mogelijk nog bleeker.

Een lange huivering liep door zijn leden.

Hij stond met groote moeite op en mompelde bijna onverstaanbaar:

— Het is al over, mijnheer Tremble! Ik kan nu wel weer aan het werk gaan. Het had werkelijk niets te beteekenen!

— En de hoofdpijn?

— O, die zal wel overgaan!

Dawson wierp nog een schichtigen blik op den gewaanden chef van politie en wankelde naar zijn lessenaar.

Raffles zag hoe hij zich met moeite op zijn hoogen kruk heesch en zich met beide handen aan den rand van zijn lessenaar moest vastklampen om niet te vallen.

— Het zou inderdaad goed zijn, als gij dat jonge mensch eens door een bekwamen specialiteit zoudt laten onderzoeken! zeide hij op

ernstigen toon, terwijl hij zich tot de notarissen wendde.

— Dat hebben wij al gedaan, mijnheer Baxter, maar de geneesheer dien wij op onze kosten hebben ontboden verklaarde, dat hij van de ziekte van den jongen Dawson niet veel begreep. Hij vermoedde echter, dat hij zich wel eens kon overwerkt hebben, en beval ons aan hem eenige rust te geven. Maar dat heeft de jonge man steeds kortaf geweigerd, hij wilde en hij zou blijven doorwerken.

— Nu, dan zou ik u toch aanraden, daar eenvoudig geen rekening mede te houden en hem naar huis te zenden, want op den duur zouden deze aanvallen hem wel eens noodlottig kunnen worden.

— Zoudt gij dat denken, mijnheer Baxter?

— Ja zeker, dat denk ik?

Daarop sloeg Raffles nogmaals aan en verwijderde zich na de beide notarissen te hebben beloofd dat hij zooveel mogelijk spoed zou zetten achter de zaak van het gestolene en weder teruggebrachte testament.

Hij liep snel het tuinpad over, opende het hek en stond weder op straat.

Daar bleef hij eenige oogenblikken in gedachten verdiept staan.

— Welk een zonderlinge ziekte! mompelde hij in zichzelf. Die jonge klerk zag er uit, alsof hij uit een diepen slaap ontwaakte — een slaap, die....

Hij merkte nu op, dat een paar voorbijgangers, die hem blijkbaar herkend hadden, hem verwonderd aankeken. Blijkbaar gedroeg hij zich anders dan de chef der Londensche politie placht te doen.

Hij was dadelijk weder in zijn rol en liep met deftige, afgemeten stappen heen.

Zoodra hij een onbezette huurauto zag, wenkte hij den chaffeur en zeide op zachten toon tot den man:

— Vat op een meter of tien afstand van het huis der heeren Tremble and Barney post. Ik zal je wel waarschuwen, als je weer verder moet rijden.

Hij stapte in, de auto reed voort en hield stil, op ongeveer tien meter van de deur van het notarissenhuis.

Raffles behoefde niet lang te wachten.

Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, of de deur ging open en de jonge man verscheen op den drempel; hij was nog zeer bleek en wankelde op zijn beenen.

Even keek hij besluiteloos om zich heen en liep hij het tuinpad af, opende het hek en bleef op het trottoir opnieuw stilstaan.

Toen wenkte hij een huurauto, gaf den chaffeur een adres op en stapte vlug in.

Raffles, die hem geen oogenblik uit het oog had verloren, opende ijlings het portier van zijn auto en riep den chaffeur toe:

— Rijdt die auto daarginds achterna — een fooi voor u, als gij haar niet uit het oog verliest. De chaffeur tikte zwijgend aan zijn pet.

Weer begon er een achtervolging dwars door Londen heen.

En naarmate de rit langer duurde, verscheen er een zonderlinge glimlach op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Mijn vermoedens schijnen dus op waarheid te berusten, mompelde hij. Die zonderlinge doordringende oogen van dien vreemdeling, de wonderlijke ziekte van den jongen Dawson — zijn kwalijk verborgen angst toen hij mijn uniform zag — ik geloof dat ik de waarheid vermoed.

Intusschen reden de beide auto's, nauwelijks dertig meter van elkaar verwijderd, ongeveer denzelfden weg, dien Raffles den vorigen dag had afgelegd bij de achtervolging van den vreemdeling.

De eerste auto sloeg Hampstead Road in. De trekken van Raffles verhelderden.

Hij tikte tegen de voorruit en wenkte den chaffeur dat hij iets harder moest rijden.

De eerste auto stond stil voor het huis, dat het nummer 43 droeg.

Het portier werd opengeworpen, Ruper Dawson sprong eruit en trad op de deur toe.

Maar niet zoo snel, of Raffles was op zijn beurt uit de auto gesprongen en naast hem komen staan.

De jonge klerk zag den gewaanden hoofdinspecteur van politie met strakke oogen aan.

Langzaam daalde de rechterhand, die hij reeds naar de bel had uitgestrekt.

— Wat wilt ge van mij, mijnheer? vroeg hij op doffen toon.

— Ik wil, dat gij mij zult volgen!

— Maar....

— Ik raad u in uw eigen belang aan niet tegen te streven.

Dawson keek den man in de inspecteursuniform nogmaals met groote oogen aan en liet zich toen gewillig naar de nog wachtende auto brengen.

Raffles nam naast hem plaats, na den chaffeur zacht het adres te hebben ingefluisterd van een der woningen, welke hij in Londen bezat en die hem bij dergelijke ondernemingen reeds herhaaldelijk groote diensten hadden bewezen.

De auto begaf zich weder op weg.

Gedurende het half uur dat de tocht duurde wisselden de beide mannen geen enkel woord.

Eindelijk stond de wagen stil voor een onaanzienlijk huis in de Henristreet, in de buurt van

het Regentspark.

Raffles dankte den chauffeur af, haalde een sleutel uit zijn zak en opende de huisdeur.

Dawson had deze beweging met verbazing gadeslagen.

— Waarheen brengt gij mij toch, mijnheer? vroeg hij angstig.

De beide mannen traden binnen.

— Dat zult gij wel zien!

Het huis bleek geheel verlaten te zijn — geen portier, geen huisknecht, geen dienstmeid.

Zij stegen een smalle houten trap op en op de eerste verdieping opende Raffles de deur van een schaars gemeubeld vertrek, aan de achterzijde van het huis gelegen.

Daar gekomen wees hij op 'n stoel, waarop de jonge klerk zich als ware hij uitgeput van vermoeienis, liet neervallen.

Raffles nam zijn pet af, die hij op tafel legde en ontdeed zich vervolgens met een langzaam gebaar van de pruik, die hij had gedragen.

Met een kreet van schrik vloog de klerk over-eind.

— Wat is dat? riep hij uit. Gij zijt dus niet hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard?

— Neen, antwoordde Raffles kalm.

— Maar wie zijt gij dan? vroeg de jonge man met klimmende ongerustheid.

— Daarop moet ik u tot mijn spijt het antwoord schuldig blijven. Laat het u voldoende zijn, dat ik niet degene ben, waarvoor gij mij gehouden hebt.

— Maar mijn patroons dan?

— Ook die hebben zich in mijn persoon vergist.

— Maar zeg mij dan teminste wat gij van mij wilt?

— Dat zult gij aanstonds hooren!

Raffles nam op een tweeden stoel tegenover den jongen klerk plaats en keek hem recht in het bleeke gelaat.

Toen vroeg hij:

— Zeg mij eens, mijnheer Dawson, wie de man is, die u heeft gedwongen om de dokumenten uit de kast van de heeren Tremble and Barney te stelen.

De jonge man wilde van zijn stoel opstaan, maar hij viel dadelijk weer terug.

Hij drukte met een krampachtig gebaar de rechterhand op het hart en zijn oogen namen een doodelijk verschrikte uitdrukking aan.

— Hoe weet gij dat, mijnheer? fluisterde hij heesch.

— Dat doet er niets toe, mijnheer Dawson. Zeg mij slechts zijn naam!

— En als ik dat weiger?

— Dan zoudt gij mijn plannen slechts korten

tijd kunnen dwarsboomen, want ik meen het reeds te weten en een kortstondig onderzoek zal mij de rest wel duidelijk maken.

De jonge man boog het hoofd en keek strak naar den vloer.

Eindelijk hief hij het hoofd weder op en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Hij heet Higgings — Pete Higgings!

— En hij woont in de Hampstead Road 43?

Dawson knikte zwiingend.

— Hoe lang zijt gij reeds in zijn macht?

— Een paar maanden!

— Hij hypnotiseert u?

Weer knikte Dawson zonder te antwoorden.

— Ik dacht het wel! zeide Raffles op zachten toon. Toen ik u vanmorgen zag, meende ik al dadelijk den aard van uw ongesteldheid te raden.

Dawson keek den man tegenover hem schuw aan.

Langzaam vulden zijn oogen zich met tranen.

Toen sloeg hij met een snel gebaar de beide handen voor het gelaat en barstte in krampachtig snikken uit.

Raffles stond op en legde hem beide handen op de schouders.

— Moed gevat! zeide hij ernstig. Ik weet nu immers dat gij slechts een werktuig in de handen van dien schurk zijt. Ik kan mij wel begrijpen, hoe de zaak in zijn werk is gegaan. Hij heeft uw kennis gezocht, daar hij wist, dat u bediende waart van de heeren Tremble and Barney, hij heeft in u een uitstekend sujet gevonden om te hypnotiseeren, hij heeft u een afdruk van het slot laten maken en daarnaar een valschen sleutel vervaardigd. Vervolgens hebt ge steeds onder zijn invloed, de stukken gestolen. Maar toen gij den volgenden dag in de kranten laast, van den diefstal hebt gij begrepen, dat nemand anders dan gijzelf die daad hebt kunnen verrichten.

— Zoo is het, mijnheer! mompelde de jonge man. Gij kont het niet beter weten, dan wanneer gij er bij tegenwoordig waart geweest.

— Misschien ben ik dat wel! mompelde Raffles, maar zoo zachtjes, dat de jonge man het niet kon verstaan.

Toen vervolgde hij luid:

— Maar één ding begrijp ik toch niet! Wat kwam Pete Higgings eenige dagen geleden op het kantoor van de heere Tremble and Barney uitvoeren? In welk verband staat hij tot het testament?

— Zeker weet ik het niet, mijnheer, maar ik meen uit zijn uitattingen te hebben begrepen, dat het testament ongeveer zes maanden geleden is opgemaakt door een goudgraver in het verre Westen, die zijn einde voelde naderen. Die man heette Jozef Bradford. Het schijnt, dat hij

hier in Engeland familie heeft. Maar hoe dit ook zij, Pete Higgings, die lange jaren lief en leed met hem had gedeeld, bij het graven naar goud, moet er achter gekomen zijn, dat Bradford in het laatst van zijn leven een zeer rijke goudader had ontdekt. De oude man was toen echter reeds te zwak om die zelf te exploiteeren en hij dacht er niet aan Higgings in zijn vertrouwen te nemen, wiens boosaardig karakter hij had leeren wantrouwen. Hij maakte het testament op, teekende een ingewikkeld plan van de goudader en zond beide naar de notarissen Tremble and Barney, met wie hij nog zaken had gedaan, voor hij naar Amerika emigreerde.

— Het klinkt alles zeer aannemelijk! zeide Raffles.

— Higgings vernam dit pas eenige dagen nadat Bradford de stukken reeds per post naar Engeland had gezonden. Wel trachtte hij den ouden man door de vreeselijkste bedreigingen te bewegen om hem het geheim van de goudader te verraden maar Bradford bleef standvastig weigeren. Dat is alles wat ik van de zaak weet. Gij gelooft mij toch wel, mijnheer?

Raffles stak den jongen man de hand toe en zeide:

— Ik geloof u. Ik ben er van overtuigd, dat gij slechts het beklagenswaardig slachtoffer van dien Higgings zijt geweest. Het raadsel is nu geheel voor mij opgelost.

— En wat zult gij nu doen, mijnheer?

— Dat is meer dan ik u zeggen kan! antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar Higgings zal mij dooden, als hij vernemt, dat ik hem verraden heb!

— Daar behoeft ge niet voor te vreezen. Zorg slechts dat gij vandaag niet in zijn bereik komt — morgenochtend vertrekt hij naar Amerika met het gestolen plan.

De jonge man slaakte een kreet.

— Hij heeft het dus toch? riep hij wanhopend uit. Ik heb het immers teruggebracht!

— Maar zijt gij dan zoo dwaas om te denken, dat hij er in dien tusschentijd geen copie van heeft genomen?

— Dat is waar, mompelde de jonge man. Dat had ik moeten bedenken. Maar ik ben in den laatsten tijd geheel versuft door het herhaaldelijk hypnotiseeren van dien ellendeling.

— Luister dan naar mijn raad, jongmensch! hernam Raffles. Gij gaat hier niet vandaan voor ik een kwartier weg ben. Dan blijft gij zorgvuldig uit de Hampstead Road weg, waarheen gij u aanstonds had willen begeven en pas morgen, na tien uur, kunt gij u vergewissen of Hig-

gings nog aanwezig is.

— En denkt gij dat ik hem dan niet meer zal aantreffen?

— Ik ben er zeker van, Dawson!

— Maar waarom laat gij hem niet arresteeren? riep de jonge man uit.

— Ten eerste heb ik daar de macht niet toe, antwoordde Raffles glimlachend, en ten tweede is het duidelijk, dat Higgings na den diefstal zijn huis zooveel mogelijk zal vermijden. Hij moet natuurlijk op een onbescheidenheid van uw kant verdacht zijn.

— Maar gij kunt hem toch aan de boot laten arresteeren? drong Dawson aan.

Raffles keek den jongen klerk met zijn heldere oogen op zonderlinge wijze aan en zeide toen langzaam:

— Misschien zou ik dat kunnen doen — maar ik geloof niet dat ik het doe. En vraag mij nu niets meer, want ik zou u toch niet antwoorden. Nogmaals — gij moogt dit huis niet eerder verlaten dan over een kwartier. Laat ik er bijvoegen, dat, u dit trouwens onmogelijk zou zijn. Alle deuren van dit huis kunnen geopend en gesloten worden van een plek af, die ik u natuurlijk niet zal mededeelen. Zoodra ik deze kamer verlaten heb zijn de deuren onherroepelijk gesloten, totdat ik ze weer open — op een twintigtal kilometers hier vandaan.

— Dat behoeft niet, mijnheer! zeide de klerk op zachten toon. Ik beloof u, dat ik volgens uw bevelen zal handelen. Ik weet niet, wie gij zijt en ik vraag er ook niet naar, maar ik ben u dankbaar, dat gij in mijn onschuld gelooft.

Raffles had zijn pruik en zijn pet weder opgezet en wendde zich naar de deur.

— Ik hoop dat gij morgen weder aan uw werk zult gaan en voortaan niet meer onder den invloed zult staan van dien duivelschen Higgings. Ik geloof trouwens niet, dat daartoe veel kans bestaat.

En voor de jonge klerk nog een woord had kunnen zeggen had Raffles het vertrek verlaten.

Hij daalde snel de trap af en riep een auto aan.

Hij gaf den chauffeur bevel hem op den hoek van de Cromwellstreet af te zetten en liet zich met een zucht van tevredenheid in de kussens zakken.

— Dat alles is op voortreffelijke wijze tot oplossing gebracht! bromde hij in zichzelf. Dien Higgings arresteeren, zooals die onnoozele bloed mij aanried! Neen, neen, ik heb dat heerschap nog noodig!

HOOFDSTUK VI.

NAAR DE GOUDVELDEN.

Binnen een half uur was de aangeduide plek bereikt.

Raffles stapte uit, betaalde en liep naar de villa in de Cromwellstreet, die hij zonder gezien te worden door de kleine poort in den parkmuur binnentrad.

Charles zat hem reeds vol ongeduld te wachten.

Zoodra Raffles was binnengetreden, snelde hij hem tegemoet.

— Ik behoef maar naar je gezicht te zien, om te weten, dat alles voortreffelijk is afgelopen! riep hij verheugd uit.

— Ik kon het inderdaad niet mooier verlangen! zeide Raffles.

— Je hebt dus het plan?

— Ik heb er een copie van!

— Maar de dader?

— De dader is die gebruinde Amerikaan van eergisteren!

— Maar hoe heeft hij in 's hemelsnaam dien brutalen diefstal kunnen verrichten, zonder braak te plegen.

— Hij deed het niet zelf, maar zond er een ander op af!

— Hij had dus een handlanger?

— Een handlanger tegen wil en dank!

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat hij een van de klerken tot zijn slachtoffer had uitgekozen en dien jongeman onder hypnose bracht.

— Wat een schobbejak!

— Ongetwijfeld een schobbejak — maar een schrandere!

— En hoe weet je dat allemaal?

— Wel, die jonge klerk bewees mij den dienst juist een hoogst zonderling toeval te krijgen, toen ik mijn slag geslagen had en het kantoor wilde verlaten. Ik zag onmiddellijk, dat ik niet met een gewone flauwte of bewusteloosheid te maken had. De jongeman vertoonde dezelfde soort van uitputting, die men aantreft bij personen, die veel en vaak voor hypnotische proefnemingen hebben moeten dienen. Ik ging hem na — zag dat hij bij onzen Amerikaan wilde aanbellen — nam hem juist bijtijds in den kraag en heb hem toen eens even aan den tand gevoeld.

— En?

— Hij viel spoedig door de mand! En vertel de mij alles wat hij wist!

Raffles deelde zijn vriend nu in het kort mede,

wat Ruper Dawson hem had verteld.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Charles, die aandachtig had geluisterd.

— Wat zouden wij anders doen, dan tegelijk met Higgings naar Amerika reizen.

— Maar heb je het plan al bestudeerd?

— Dat kon ik moeilijk doen! antwoordde Raffles glimlachend, want ik weet nog volstrekt niet wat er eigenlijk opstaat.

Hij nam het dubbel gevouwen stukje carton met het geprepareerde papier uit zijn binnenzak, waarop nog niets viel te zien en trad er mede naar het raam.

Daarop nam hij uit een standaard een vel wit papier, scheurde het doormidden, legde het tegen het geprepareerde papier aan, stak de katoenen pit aan van een bronzen figuurtje, dat als sigarenaansteker dienden en bewoog de tegen elkander gedrukte vellen papier er voorzichtig boven heen en weer.

Toen hij daarop het witte vel van het blauwe, geprepareerde papier afdeed, stond het geheime plan in duidelijke zwarte lijnen op het witte blaadje papier afgedrukt.

— Maar zijn links en rechts nu niet met elkander verwisseld? vroeg Charles nadat de bewerking voltrokken was.

— Ongetwijfeld! antwoordde Raffles glimlachend. Maar daar links en rechts reeds verwisseld waren toen ik den eersten afdruk van het plan maakte, is die fout nu hersteld.

— Dat is iets wat ikzelf ook had kunnen bedenken, als ik niet in 'n van mijn onnoozele buien was! zeide Charles met een diepen zucht. Ik hoop, dat het spoedig zal overgaan!

— Daar twijfel ik niet aan! zeide Raffles met voorgewenden ernst.

— Mag ik het plan eens zien? vroeg Charles.

— Met genoegen, maar ik vrees, dat je er, evenmin als ik, zoo op het eerste oogenblik niet veel van zult begrijpen.

— Je hebt gelijk — het ziet er tamelijk wonderlijk uit.

— Nu, wij hebben op de boot tijd in overvloed om het uit te vinden!

— Wil je dezelfde boot nemen als Higgings?

— Waarom zou ik niet! Wij kunnen ons immers vermommen.

— Gaat Henderson mede?

— Ongetwijfeld! Je moet je onze onderneming vooral niet voorstellen als een plezier-

tochtje, want dat zal waarschijnlijk heel anders uitvallen. Je moet om te beginnen weten, dat wij zeer waarschijnlijk terecht komen in een deel van Amerika, waar de revolvers buitengewoon los in de tassen zitten. Het is daar wel iets beter geworden dan een jaar of tien geleden, maar nog steeds staat een menschenleven daar minder hoog, dan dat van een paard. Er zijn streken, waar men de paardendieven nog altijd zonder veel omslag opknoopt. En waarom denk je wel?

— Ik heb er geen flauw idee van!

— Dan zal ik het je even uitleggen. Omdat in de streken, waar wij komen, het leven van een mensch, ja soms van een geheel gezin, van een paard afhangt. Zonder paarden zou het leven in het verre westen eenvoudig ondenkbaar en onmogelijk zijn. Je begrijpt dus van welken onschatbare waarde een paard daar voor de menschheid is! De afstanden zijn er zoo groot, dat het soms zeer lang duurt voor men een bron ontdekt en daarbij is het paard zoo goed als onmisbaar.

— Nu begin ik het al beter in te zien! zeide Charles.

— Het is dus voor mij een uitgemaakte zaak, dat Higgings deze onderneming wel niet geheel alleen ten uitvoer zal brengen. Hij zal wel eenige kornuiten van zijn slag in den arm nemen, wil hij tenminste geen gevaar lopen door een zwervenden troep roovers te worden leeggeschud, juist als hij de vruchten van zijn daad denkt te plukken.

— Ik begin langzamerhand in te zien, Edward, dat wij dan met ons drieën ternauwernood sterk genoeg zullen zijn.

— O, Henderson telt wel voor drie!

— Nemen wij onze paarden mee?

— Waar denk je in 's hemelsnaam aan, Charles! riep Raffles lachend uit.

— Dacht je, dat ik mijn kostbare dieren aan de reis en aan de vermoeyenissen zou wagen? Mijn paarden zijn uitstekend voor Engeland en voor het Engelsche klimaat, maar zij zouden van niet de minste waarde zijn in de Peakmouth, om maar iets te noemen. Men moet daar bepaald de kleine Amerikaansche pony voor hebben, die je nooit in draf of stap, maar altijd in galop zult zien.

— Wil je wel gelooven, dat ik plezier in de onderneming begin te krijgen, al is er ook gevaar aan verbonden?

— Zoo mag ik het hooren. Een gevaarvolle onderneming die men met geestdrift begint is reeds voor de helft tot een goed einde gebracht. En nu zullen wij er goed aan doen, als wij snel onze toebereidselen voor de reis maken.

Charles drukte op de electriche schel en even

later kwam Gaston binnen.

— Gaston, je zult zoo goed zijn onmiddellijk met Henderson de koffers van mijnheer Charles Brand en van mij te pakken.

— Gaat mylord op reis? vroeg de oude bediende.

— Ja, Gaston.

— Mylord neemt mij niet mee?

— Dat zal niet gaan, mijn oude vriend, antwoordde Raffles vriendelijk. Wij steken den grooten Haringvijver over.

De oude bediende zuchtte.

Hij begreep wel, dat hij weder een maand alleen zou moeten blijven, zonder het gelaat van zijn meester te zien.

— En laat dan Henderson bij mij komen! zoo vervolgde Raffles.

De oude Gaston ging heen en binnen enkele minuten verscheen de reusachtige figuur van den chauffeur, die de deur opende.

Zijn wangen hadden een verhoogde kleur en zijn blauwe oogen schitterden.

— Wij gaan op reis, Henderson! deelde Raffles hem mede.

— De oude Gaston heeft mij dat al medege-deeld, mylord! Wij gaan naar Amerika, zooals ik hoor!

— Juist, en wel morgenochtend, Henderson!

— Zooveel te beter, mylord. Een weinig beweging zal ons goed doen!

— Een beweging, waaraan wel eenig gevaar verbonden is, mijn vriend!

— Dat maakt haar zooveel te aantrekkelijker, mylord, als ik het zoo eens mag zeggen.

— Nu, ga maar spoedig voor je uitrusting zorgen! Pak onze geweren in, een groot aantal patronen, onze compassen, verrijkers, revolvers, ve'dflesschen, rijlaarzen en alle overige dingen, die je wel begrijpt, dat ons van nut zullen zijn. Bedenk, dat de reis zich niet tot New-York bepaalt, maar dat wij heel wat verder reizen.

— Gaat er geen auto mede, mylord?

— Neen, Henderson, die zou ons ditmaal maar in den weg staan.

— Dan weet ik genoeg, mylord!

De brave chauffeur boog en verliet het vertrek.

Eenige oogenblikken later was men in de villa druk bezig om alles voor de reis in gereedheid te brengen.

De zware lederen koffers werden gevuld, de geweren werden in hun gepolsterde kisten zorgvuldig ingepakt en binnen enkele uren was alles voor de reis gereed.

— Waar en wanneer vertrekt die boot eigenlijk? vroeg Charles.

— Van Southampton! antwoordde Raffles.

Morgenochtend om acht uur.

— Dan moeten wij nog vanavond op weg?

— Daar is niets anders aan te doen!

— Gaan er nog treinen?

— Nog twee vanavond en morgenochtend om vijf uur ook nog een, die op de boot rijdt. Het is echter beter dat wij vanavond nog vertrekken, dan behoeven wij ons niet zoo te overhaasten.

Om negen uur in den avond namen de beide vrienden en Henderson afscheid van den ouden Gaston, die zijn tranen nauwelijks kon bedwingen.

— Ik zal een paar roodhuiden voor je meebrengen, oude heer, beloofde Henderson hem bij wijze van troost.

Zij reden in een bestelde huur-auto naar het Victoriastation en spoedig zaten zij in een coupé eerste klasse, opweg naar de groote zuidelijke haven, die zij om twaalf uur in den nacht bereikten.

Toen zij het station verlaten hadden, wendde Charles zich tot zijn vriend met de vraag:

— Maar zeg eens even — wij zijn nog in het geheel niet vermomd. Die Amerikaan zal je stellig herkennen.

— Hoe kom je daarbij? riep Raffles verwonderd uit. Ik heb den man wel, maar hij heeft mij niet gezien.

— Dan is alles zoo goed als het maar wezen kan!

Zij hadden spoedig te voet den weg naar den steiger afgeëgd, terwijl een kruier hun bagage achter hen aanreed.

Aan de daghelder verlichte pier lag een van de grootste schepen van de „White Star Line”, voor anker.

Reeds begaven zich eenige passagiers over de steile loopplank aan boord van het drijvende hotel om daar den nacht door te brengen.

Raffles had reeds dienzelfden middag plaatsen besproken en het kostte hem geen moeite zich onmiddellijk de zeer dure hutten te laten aanwijzen, door de als knipmessen buigende hofmeesters.

Raffles had Henderson een plaats in dezelfde klasse aangeboden, maar de chauffeur had dit halsstarrig geweigerd.

— Als mylord mij eenige bevelen heeft te geven, zoo had hij gezegd, dan zal het mij een groote eer zijn, mylord in de tweede klasse te ontvangen. Maar ik ben een eenvoudig man, ik kan niet overweg met de gebruiken in de eerste klasse, kortom, ik behoor er niet thuis!

En daarbij was het gebleven.

Terwijl Henderson dus, gekleed in zijn fraaiste chauffeursuniform den weg insloeg naar de tweede klasse hutten, betraden Raffles en Charles de prachtige dekhutten, dicht bij de

brug, die voor hen waren gereserveerd.

Het was, ondanks het late uur, vrij bedrijvig aan dek van het reusachtige schip.

Er werd nog bagage ingeladen en telkens rammelden de zware kettingen van de stoomlieren, die koopmansgoederen aan boord heschen en in de ruimen lieten zakken.

Pas om één uur werd het langzamerhand stil en konden de vrienden er aan denken zich ter ruste te begeven.

Toen zij weder ontwaakten, stond de zon nauwelijks boven den gezichtseinder.

Zij kleedden zich snel aan en begaven zich naar dek om het aan boord gaan der passagiers gade te slaan.

Ondanks het vroege jaargetijde, bevonden er zich tamelijk veel reizigers aan boord.

Plotseling kneep Raffles, die naast Charles over de verschansing leunde, zijn jongen vriend in den arm.

— Wat is er? vroeg deze verbaasd.

— Zie je dien man daar niet beneden aan de loopplank, die met een kruier staat te praten?

— Die man met dien zwarten baard?

— Juist! Het is een vlasche baard, hij is niet bijzonder goed gemaakt. Van hieraf kan ik zien, dat hij te zwart is in vergelijking met het hoofdhaar van den man die hem draagt.

Charles keek scherp toe.

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik het niet zie, maar jij hebt in dat opzicht een beteren blik dan ik. En wie is dan die man met dien valschen baard?

— Ik durf er mijn hoofd onder verwedden, dat het onze vriend Pete Higgings is!

— Hij schijnt alleen te zijn?

— Natuurlijk. Zijn helpers zal hij daarginds wel opduikelen.

Higgings scheen nu gereed te zijn met zijn onderhandelingen.

Hij betaalde den kruier en begaf zich aan boord, terwijl hij telkens een blik achter zich wierp, als iemand die vreest achtervolgd te worden.

Toen hij het dek betrad om zich naar zijn hut te begeven, moest hij Raffles en Charles passeeren.

Hij keek hen beiden even aan, maar zijn gelaat vertoonde niet de minste verandering. Het was duidelijk, dat hij Raffles in het geheel niet herkende.

Hij liep langzaam over het dek naar de trap die naar de tweede klasse kajuiten voerde en verdween uit het gezicht.

Er kwamen nog meer reizigers aan boord, maar zij waren niet zeer talrijk.

Er werd nog eenige bagage ingeladen en toen begonnen de voorbereidselen voor het vertrek.

Met luid geratel liepen de ankerkettingen om het gangspil dat door de stoommachine in beweging werd gebracht.

Vervolgens werden de beide groote loopplanken losgemaakt en aan wal gebracht.

De luiken in de verschansing werden op hun plaats gebracht en nu was alles tot het vertrek gereed.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het was juist acht uur.

De stoomfluit snerpte en langzaam begonnen de beide ontzaglijke schroeven in beweging te komen.

Het schip begon zachtjes te trillen en maakte zich van den wal los.

Langzamerhand begonnen de voorwerpen op den vasten wal minder duidelijk te worden.

Voor een kwartier verloop was zagen de reizigers de zuidkust van Engeland nog slechts als een onduidelijke witte massa door den zilveren ochtendnevel.

Toen voer men om het eiland Wight en stevende het Kanaal in.

De reis naar Amerika had een aanvang genomen.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK VII.

HET PLAN.

Zoodra de groote White Star Liner in volle zee was begaven Raffles en Charles, die gedurende al dien tijd over de verschansing hadden geleund, zich naar hun prachtige eerste klasse hut.

Raffles deed de deur zorgvuldig op slot en legde het plan voor zich op tafel.

Charles nam achter hem plaats.

— Ik kan niet zeggen, dat het mij erg duidelijk voorkomt, merkte hij lachend op.

— Dat ben ik volkomen met je eens! zeide Raffles, die het plan peinzend bekeek. Wij moeten het in twee gedeelten beschouwen — het eerste gedeelte bestaat uit de teekening, die niet al te duidelijk is, het tweede gedeelte echter uit zuivere letters, die natuurlijk niet op een willekeurige wijze, maar volgens een bepaald systeem gerangschikt zijn.

Het eenige wat wij te doen hebben, is uit te vinden welk systeem dat is! merkte Charles op, met een licht spottenden klank in zijn stem.

— Het is misschien minder moeilijk dan jij

wel schijnt te denken, mijn waarde Charles merkte Raffles op.

— Waaruit leidt jij dat af?

— Omdat een man, die lange jaren op de goudvelden heeft doorgebracht, zeer waarschijnlijk geen geletterd man is, of althans niet meer is, en dus zijn geheime plannen niet al te ingewikkeld kan maken.

— Hoe denk je wel te werk te gaan bij de oplossing?

Raffles dacht even na en zeide toen, terwijl hij nogmaals een blik op het plan wierp:

— De meest bekende districten in de Vereenigde Staten, waar naar goud gezocht wordt zijn, Californië, Nebraska, Manitoba en Colorado. Nu bestaat de naam van dezen laatsten staat uit acht letters, waarvan er één driemaal gebruikt wordt, namelijk de o. Nu zie ik hier boven aan het plan een naam met tamelijk dikke letters geschreven, die blijkbaar als een soort titel is bedoeld. En in dat woordt komt ook een letter drie maal voor, zie je wel?

— Inderdaad! riep Charles uit, die de uitlegging van zijn vriend met de grootste aandacht volgde.

— Nu gaan wij verder en vragen ons af, welk woord Bradford wel heeft kunnen kiezen als sleutel van zijn geheim. Daarbij valt ons dadelijk op, dat zijn eigen naam eveneens uit acht letters bestaat. Zou het nu zoo onwaarschijnlijk zijn, dat hij, eenmaal beginnende met den naam van Colorado, zijn eigen naam, die juist even veel letters telt, voor het gemak als sleutel heeft genomen?

— Maar de andere zestien letters van het alfabet dan? riep Charles uit.

— O, die hebben om zoo te zeggen geen waarde. Let maar eens op! Bradford heeft eenvoudig zijn eigen naam onder Colorado geschreven, of wel erboven en toen opgemerkt, dat de b juist aan de c voorafgaat of er op volgt. Welnu, hij heeft dan eerst zijn plan in gewone taal opgeschreven en daarna iedere letter op de volgende laten volgen, of er aan laten voorafgaan. Ik erken, dat dit een zeer eenvoudig systeem is, maar nogmaals de goede man had niet veel keus.

Charles had snel een stukje papier gekregen en er met potlood eenige woorden op gekrabbeld.

Maar spoedig riep hij teleurgesteld uit:

— Neen, dat gaat niet op, Edward.

Hij overhandigde het stukje papier aan Raffles, die het aandachtig bekeek.

— Je hebt gelijk, zéide hij. De b van het plan moet in geen geval een c luiden. Probeer het dan eens met de achterste letter. De d van Bradford is tien letters van de o verwijderd. Pas dat verschil nu eens op het eerste woord van het plan toe.

Snel greep Charles opnieuw het stukje papier.

Hij schreef het onbegrijpelijke woord aan het hoofd van het plan op, telde bij iedere letter er tien bij, daarbij telkens opnieuw met het alfabet beginnende, als hij niet uitkwam, en plotseling slaakte hij een juichkreet.

— Komt het uit? vroeg Raffles onverstooraar kalm.

— Ja, ik krijg het woord Colorado.

— Dan is de rest slechts kinderspel!

Op dat oogenblik was het alsof er snel een schaduw door het kleine, sierlijk gemeubelde vertrekje schoof.

De beide vrienden keken tegelijkertijd naar het kleine raam, dat op ongeveer anderhalven meter van den vloer was aangebracht en dat op het dek uitzag.

Er was echter volstrekt niets te zien.

Raffles ijld naar de deur, opende haar en trad op het dek.

Op eenigen afstand wandelden met de handen

op den rug eenige reizigers, die in druk gesprek met elkander verdiept waren.

Raffles keek hen een voor een onderzoekend aan, toen trad hij hoofdschuddend weder binnen.

— Wat was het? vroeg Charles zacht.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, maar veel goeds was het zeker niet!

— Natuurlijk, die schaduw die zoo snel voorbijgleed, moet door een of ander menscheijk wezen veroorzaakt zijn. Wij hadden misschien beter gedaan als wij niet zoo luid gesproken hadden! Ik heb dien naam Colorado en ook dien van Bradford nog al vrij hard uitgeroepen!

— En dat kan ons misschien leelijk genoeg opbreken! mompelde Raffles. Wie weet of die Higgings de oplossing ooit uit zichzelf had gevonden.

Het gezicht van Charles Brand kreeg een benepen uitdrukking.

Hij greep de hand van zijn vriend en zeide op smeekenden toon:

— Vergeef het mij, Edward!

— O, het heeft niet zooveel te beteekenen zeide Raffles onverschillig. Wij hadden in ieder geval rekening moeten houden met de kans, dat de kerel niet al te dom was uitgevallen en den sleutel van het plan had gevonden, voor wij New-York bereikt hadden.

— Dat mag zoo zijn, maar dan zou hij althans niet hebben geweten, dat hij mededingers te vreezen heeft! En wat nog erger is — hij weet nu dat lord William Aberdeen het plan in handen heeft gekregen, en wie weet wat voor combinaties hij nu maakt. Bovendien kan de kerel naderhand op schromelijke wijze chantage plegen.

— Je denkt dus, beste Charles, dat ik onze hut op onzen eigen naam heb besproken? zeide Raffles glimlachend.

— Deed je dat dan niet? riep Charles verheugd uit.

— Ik heb er geen seconde aan gedacht!

De jonge man greep opnieuw de hand van zijn vriend en riep:

— Je bent niet te overtreffen, Edward! Ik had dat moeten weten!

— Zoodat alles wat wij verloren hebben, de onbekendheid van dien schurk met ons plan is. Daarentegen hebben wij waarschijnlijk eenige zeer spannende oogenblikken te verwachten — en dat boek ik op de winstpagina.

— O, wat de opwinding betreft, merkte Charles lachend op, — die zullen wij in overvloed krijgen! Ik geloof dat het mij gespeten zou hebben dat het anders was gegaan.

En — nu zullen wij er verstandig aan doen een weinig op onze hoede te blijven. De kerel zal ons

wel niet zelf gezien hebben, maar hij heeft — aangenomen natuurlijk, dat hij hier zooeven door een toeval voor luistervink speelde, — natuurlijk aan den eersten den beste hofmeester gevraagd, hoe de bewoner van deze hut heet.

— Nu, wij zullen goed uit onze oogen zien, merkte Charles nu ernstig op. Veel meer kunnen wij voorloopig niet doen. Zou die man geld bij zich hebben, denk je?

— Dat zou ik wel zeggen, anders kon hij niet met de tweede klasse reizen, maar zou als tusschendeckspassagier zijn overgestoken. Maar waarom vraag je dat?

— Omdat hij dan, zoodra hij te New-York is aangekomen, wel eens dure, maar snelle middelen van vervoer kon te baat nemen, om de plek van de goudader des te spoediger te bereiken.

— Je hebt gelijk, Charles. Het gaat er ook slechts om, wie het eerst in Colorado is! De man die het eerst een *claim* op de goudader kan nemen, is, volgens de Amerikaansche wet, de eigenaar. Ik weet niet of het precies in orde is, en of wij zoo iets in onze wetgeving zouden dulden, maar het is nu eenmaal zoo!

— En waarin bestaat eigenlijk dat nemen van een *claim*?

— O, dat gaat zeer eenvoudig in zijn werk. De schatgraver, die de ader gevonden heeft, plaatst er eenvoudig een paaltje bij, waaraan hij een stuk papier vasttimmer met zijn naam er op, of soms ook wel eenvoudig een blad van den boom, als hij geen papier bij de hand heeft; dan loopt hij naar den dichtstbijwonenden *claim-officier* en laat zijn vondst registreeren. En zoodra zij eenmaal in het *claimregister* staat is zij zijn eigendom. Hij betaalt er dan volstrekt niet meer voor, dan hij voor den grond zou moeten betalen indien ze niets anders bevatte dan keisteenen, of op zijn best goede klei.

— Een zonderlinge manier van doen, meende Charles hoofdschuddend.

— Volgens westelijke begrippen zeker! Het komt namelijk nog al eens voor, dat een tweede gouddelver met een eenigszins ruim geweten — en dat hebben daarginds zoo goed als alle gouddelvers, zoo'n paaltje met den naam van den vinder ontdekt, daaruit afleidt dat er goud gevonden is, en desnoods zijn paarden doodjaagt om maar het eerst bij den *claim-officier* te zijn.

— Echt Amerikaansch! riep Charles uit.

— Amerikaansch, maar aantrekkelijk! zeide Raffles. Er zit sport in, het is ruw, dat erken ik — maar men gaat daar nu eenmaal niet anders te werk. En iedere soort sport heeft mijn sympathie.

— Zouden wij nu het plan niet even verder uitwerken, Edward!

— Daar is niets tegen! antwoordde Raffles,

Ga je gang dan maar. Het zal niet lang duren.

Charles zette zich voor de tafel met het plan naast zich.

Met behulp van den zooeven gevonden sleutel ontcijferde hij vrij gemakkelijk het geheime document.

Het luidde als volgt:

„Dicht bij de stad Sangre, aan den oostelijken uitlooper van het Rotsgebergte, dicht bij den oorsprong van de Utec, een zijriviertje van de Red River, bevindt zich een alleen staanderots, die den vorm heeft van een reusachtige gebalde vuist, waarvan de duim opwaarts wijst. Deze uitstekende plek werpt om tien uur in den morgen haar schaduw tot aan een kleine kreek, die naar de rots vloeit. Op den westelijken over van deze kreek is een houten kruis opgericht, boven het gra van een mij dierbaar vriend. Vijftig passen ten zuiden van dit kruis begint de goudader, welks bezit den eigenaar in rijkdom zal doen baden.”

Raffles nam het papier op, waarop Charles den inhoud van het plan had overgeschreven en las het aandachtig na.

— Het laat aan duidelijkheid niets te wenschen over, mompelde hij. Bradford had deze schetsteekening gerust kunnen weglaten. Zijn beschrijving is een uitstekende wegwijzer.

Hij vouwde het papier zeer zorgvuldig op en stak het in zijn portefeuille.

— En wat doen wij met het origineel? vroeg Charles. Dat hebben wij toch nu niet meer noodig?

— Dat is mogelijk, maar wij zullen het voorloopig toch bewaren, zeide Raffles.

Hij borg ook het origineel weg en nu betraden de beide vrienden weder het dek.

Van de Engelsche kust was reeds lang niets meer te zien.

Het begon langzamer duister te worden en reeds was hier en daar het elektrische licht ontstoken.

Toen Charles en Raffles in de groote eetzaal traden, zagen zij daar tot hun verbazing den man met den gitzwarten baard, dien Raffles bij het inschepen dadelijk herkend had.

Hij riep een hofmeester, fluisterde den man toe:

— Wie is die heer daar, met dien zwarten baard?

— Een Franschman, mijnheer, Paul Bizot!

— Als ik mij niet sterk vergis is hij immers tweede klasse passagier? Hoe komt hij dan hier in de eetzaal der eerste klasse. Dat is immers verboden?

— Ongetwijfeld, mijnheer, antwoordde de hofmeester zacht. Maar mijnheer Bizot heeft omstreeks een uur geleden het verschil in den

prijs aan den administrateur betaald en een dekhut der eerste klasse betrokken — niet ver van de uwe.

— Ik dank u, zeide Raffles kortaf.

De hofmeester verwijderde zich en de twee vrienden keken elkander zwijgend, maar veel-beteekenend aan.

— Ik kan niet zeggen, dat mijnheer Paul Bizot er gras over laat groeien, merkte Charles spottend op.

— Men kan zelfs zeggen, dat hij met prijzenswaardigen ijver aan het werk is getogen! bevestigde Raffles.

— Wij behoeven niet te twifelen aan de beweegreden van deze plotselinge, dure verhuizing.

— Geen oogenblik! zeide Raffles. De kerel wil natuurlijk dicht in onze nabijheid zijn en dat waarschijnlijk niet alleen uit liefde voor onze schoone oogen.

— Ik geloof, dat wij er goed aan gedaan hebben, eenige wapens mede te nemen!

— Zij zullen ons nooit zoo goed van pas zijn gekomen!

Aan de groote tafel in de eetzaal, die door den kapitein in persoon gepresideerd werd, zat de gewaande Franschman, niet ver van de beide vrienden verwijderd.

Hij sprak zeer weinig, daar hij zijn medepassagiers blijkbaar slecht verstond en wierp van tijd tot tijd een steelschen blik op Raffles en Charles.

— Ja, ja, vriend, kijk jij maar bromde Raffles zachtjes tusschen de tanden, nadat hij eenige malen een dier giftige blikken opgevangen had, zonder echter door eenig gebaar of eenige gelaatsuitdrukking te verraden, dat hij er den aard van begreep. Wij weten nu, door wie die zonderlinge schaduw hedenmiddag werd teweeggebracht.

Dat Raffles zich niet vergist had, aangaande de plannen van Pete Higgings, bleek nog dienzelfden avond.

Toen de beide vrienden zich ter ruste hadden begeven en reeds geruimen tijd sliepen, werd Raffles wakker door een zonderling gekras aan de deur van de hut, die onmiddellijk op het dek uitkwam.

Hij stond zonder eenig gerucht te maken op, greep in het halfdonker — de maan scheen helder door het openstaande venstertje naar binnen — zijn revolver en sloop als een kat naar de zijde van de deur.

Voor het raampje gekomen, keek hij voorzichtig naar buiten.

Hij keek juist neer op het gitzwarte haar van Pete Higgings, in een donkeren mantel gehuld,

die bezig was met pogingen om de deur te forceeren.

Raffles dacht er een oogenblik over alarm te maken en den kerel eenvoudig te doen arresteeren, maar hij zag onmiddellijk het gevaar in, dat hij dan zelf zou loopen.

Higgings, die daar niets bij te verliezen had en ongetwijfeld zeer goed wist, dat Raffles het plan in zijn bezit had, en dat niet langs den gewonen weg had kunnen verkrijgen, zou zeker niet aarzelen zijn wraakzucht op hem bot te vieren en hem te verraden.

En Raffles was een te voorzichtig man om zich midden op zee op een dergelijke wijze bloot te geven.

Hij besloot dan ook een andere gedragslijn te volgen.

Zijn hand, waarin de geweldige revolver geklemd was, daalde zachtjes door het openstaande raampje omlaag en plotseling klonk zijn metaalheldere stem, eenigszins gedempt, maar dreigend genoeg om niet misverstaan te worden:

— Mag ik ook weten, mijn waarde heer Higgings, wat mij de ongezochte eer van dit nachtelijk bezoek verschaft?

Als door een slang gestoken richtte de schurk zich overeind.

En hij stootte daarbij zoo hardhandig met zijn hoofd tegen den loop van de revolver, dat hij een onderdrukten kreet van pijn slaakte en een sissenden klank van woede deed hooren.

Een oogenblik staarden de beide mannen elkander in het gelaat.

Toen plooidde zich een valsche glimlach op de dunne lippen van den gewaanden Franschman.

— Ik geloof niet dat wij nog verder comédie voor elkander behoeven te spelen, fluisterde hij heesch.

— Van uw zijde acht ik dat althans voldoende overbodig, merkte Raffles spottend op. Ik moet u zeggen, dat ik uw baard zeer slecht gemaakt vind.

— En ik moet u zeggen mijnheer de praatjesmaker, dat ik spoedig genoeg uw ware identiteit zal uitvinden.

— En dan geeft gij mij zeker bij de Amerikaansche politie aan? vroeg Raffles spottend.

— Gij weet wel dat ik dat niet doen zal, evenmin als gij het mij zult doen, siste Higgings. In dat opzicht houden wij e kander volmaakt in evenwicht. Mag ik ook weten wien ik de eer heb onder mijn doodsvijanden te rangschikken.

— Noem mij Brown, mijn waarde Bizot, antwoordde Raffles, vriendelijk of wel White. Maar als gij de voorkeur mocht geven aan Black, laat ik u daartoe volmaakt de vrijheid.

— Gij wilt dus uw incognito bewaren? mijnheer de bemociaal? siste Higgings. Het zij zoo, wij

zullen zien wie het sterkste is.

— Het zij zoo, herhaalde Raffles. Ik wensch u goed succes en nu wilt gij mij wel veroorloven weder te gaan slapen. Het spijt mij dat ik u op zulk een ongewoon uur niet beter heb kunnen onthalen, maar ik was tot mijn spijt niet van uw komst in kenn's gesteld.

Higgings wierp Raffles nogmaals een blik vol gloeienden haat toe en was het volgende oogeblik in de duisternis verdwenen.

Raffles overtuigde zich, dat de knippen op de deur goed bevestigd waren en begaf zich weder naar bed.

Het gesprek was op zulk een zachten toon gevoerd, dat Charles niets vernomen had.

Pas den volgenden dag hoorde hij uit den mond van zijn vriend, wat er dien nacht was voorgevallen.

Higgings scheen zijn plannen echter niet zoo spoedig te hebben laten varen.

Nog dienzelfden dag ontsnapte Raffles nauwelijks aan den dood.

Bij een wandeling over het dek bij het passeeren van een matrozenlogies vloog er een revolverkogel vlak langs zijn hoofd.

Zonder te aarzelen trad Raffles binnen, en stond spoedig tegenover een jammerenden neger, die in een verward taaltje vergiffenis vroeg voor zijn onvoorzichtigheid — hij was bezig zijn

revolver schoon te maken en had niet gezien, dat er nog scherpe patronen in waren....

Raffles begreep, dat het doel oos en gevaarlijk zou zijn werk van de zaak te maken.

Hij keek den neger alleen aan met een blik die den kere als een geslagen hond achteruit deed wijken en verliet zwijgend het logies.

Den volgenden nacht struikelde hij over een dunne staaldraad, die op een decimeter afstand van het dek, vlak voor een der hooge trappen was gespannen en zou zeker een noodlottigen val hebben gedaan, als Charles hem niet op het laatste oogeblik had vastgegrepen.

Toen zij zich kort daarop alleen op het dek bevonden, riep Charles woedend uit:

— Maar die kerel is des duivels. Wat belet ons eigenlijk, om hem eenvoudig een kogel door het hoofd te jagen?

— Daar is naderhand nog tijd genoeg voor, merkte Raffles op koelen toon op. Als ik dat hier op het schip doe, baart dat opzien en dat wil ik tot iederen prijs vermijden, zooals je wel begrijpen zult.

— Maar als dat zoo doorgaat, komen wij nooit levend in Amerika aan.

— Het zal zoo'n vaart niet loopen, zeide Raffles op geruststellenden toon. Wij zullen nog een weinig voorzichtiger zijn en dan zal alles wel met een sisser afloopen.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VIII.

IN AMERIKA.

De voorspelling van Raffles zou bewaarheid worden.

Pete Higgings had blijkbaar het nuttelooze van zijn moorddadige pogingen ingezien en was de beide vrienden zooveel mogelijk uit den weg gegaan.

Toch voelden zij als het ware zijn tegenwoordigheid nog overal.

Raffles had Henderson eenige malen bij zich ontboden, ten einde hem goed het gelaat van Pete Higgings te doen bestudeeren.

— Mylord heeft mij de lucht van dien schurk

gegeven, verklaarde de brave chauffeur naderhand aan Charles.

— En zu je bijten als het noodig is, brave Henderson? riep Charles lachend.

— Als Mylord het beveelt, zal ik hem met huid en haar opeten, beloofde de brave kerel op plechtigen toon.

— Dat zal niet noodig zijn, Henderson. Een kogel op de goede plaats tusschen de derde en vierde rib is meer den voldoende.

De chauffeur keek even peinzend voor zich uit en vroeg toen plotseling:

— Zijn er nog roodhuiden in Amerika, mijnheer Brand?

— Welzeker, beste Henderson. Maar hun ras is bijna uitgestorven en zij zijn zeer ver naar het Noorden teruggedreven. Bovendien zijn zij tegenwoordig volmaakt onschadelijk.

— Dat is erg jammer, mijnheer Brand, zeide Henderson met een teleurgesteld gelaat.

— Ei, waarom dan?

— Omdat ik uit de verhalen van Aimard weet, dat die roode schavuiten iemand zoo prachtig wisten te scalpeeren. Ik wilde er graag een paar op dien sluipmoordenaar met zijn valschen zwarten baard afsturen.

Charles barstte in lachen uit en klopte den chauffeur op den breeden schouder.

— Je bent bloeddorstig uitgevallen, Henderson. Scalpeeren wordt in heel Amerika niet meer gedaan.

De chauffeur verwijderde zich hoofdschuddend en het laatste wat Charles hoorde, was het zuchtend geslaakte woord: Jammer! jammer!

Nog binnen den bepaalden tijd had men de haven van New-York bereikt.

Raffles had zijn geheele bagage reeds van te voren in orde gemaakt, zoodat hij zoo spoedig mogelijk zou kunnen ontschepen.

Daar hij en Charles eerste klasse gereisd hadden, behoeften zij niet, zooals de derde klasse en tusschendecks passagiers in quarantaine te blijven, maar konden onmiddellijk in New-York aan land gaan.

Maar ook Pete Higgings genoot dit voorrecht.

De vier mannen gingen bijna gelijktijdig aan wal.

Het was toen omstreeks tien uur in den morgen.

Beneden aan de loopplank was het laatste wat Raffles en zijn vrienden van Pete Higgings zagen, diens van haat en woede fonkelende oogen en de vuist die hij dreigend tegen hen op-hief.

Raffles haalde lachend de schouders op en Charles had de grootste moeite Henderson terug te houden, die reeds twee vuisten als voorhamers gebald had, en zich op den schurk wilde werpen.

— Nu, wat in het vat is, verzuurt niet, riep de brave chauffeur op grimmigen toon.

Raffles had reeds van te voren een uitvoerige studie gemaakt van den treinenloop in Amerika.

Tot zijn geluk kon een zeer groot gedeelte, zoo niet bijna den geheelen weg, per trein afgelegd worden.

Hij had daartoe slechts gebruik te maken van de Atlantic and Pacific Railroad, dat wil zeggen, van de beroemde lijn, die van New-York dwars door geheel Amerika in zes dagen tijds,

dag en nacht doorrijdende, naar San Francisco ijlt.

Deze spoorlijn volgt voor een groot gedeelte den oever van de Red River.

Het was dien dag reeds te laat om van den trein gebruik te maken, die slechts eenmaal per dag in de beide richtingen loopt.

Noodgedwongen moesten de vrienden dus dien dag te New-York doorbrengen.

Zij besteedden hem in het gereedmaken van hun bagage en het bespreken van plaatsen in de Pullman Car.

Maar naarmate de dag vorderde, begon zich een zonderlinge ongerustheid van Charles meester te maken.

Toen de drie mannen hun diner in een van de eerste hotels te New-York geëindigd hadden, kon hij zich niet langer meer bedwingen, maar vroeg aan Raffles:

— Ben je er volmaakt zeker van dat Pete Higgings nog in New-York is, en zich nog niet op weg heeft begeven?

— Ik zou niet weten, hoe hij dat zou moeten doen, zeide Raffles rustig. Hij moet even als wij van den trein gebruik maken....

— Als hij ten minste geen auto heeft genomen, zeide Charles bezorgd.

— Denk je dan, dat hem dat veel verder zou brengen? vroeg Raffles. Over een korten afstand zou het hem misschien geholpen hebben, maar zeker niet over eenige duizenden mijlen.

— En als hij een vliegmaschine heeft weten machtig te worden? ging Charles door.

Raffles wendde plotseling zijn hoofd naar zijn vriend toe en keek hem strak aan.

— Als hij dat gedaan had — dan zouden wij — dan zou hij ons toch nog een poets kunnen bakken, riep hij op gesmoorden toon uit. Maar hoe komt een vreemdeling hier zoo eensklaps aan een machine?

— Hij kan hier medeplichtigen hebben.

— Ik betwijfel het — maar daar het toch niet geheel onmogelijk is, zullen wij eens op onderzoek uit gaan.

Snel verlieten de vrienden het hotel en bezochten tal van redactiekantoren en uitgevers van sportbladen. Geen hunner wist echter ergens iets van. Allen verklaarden, dat zij er zoo goed als zeker van waren, dat er dien dag geen vliegmaschine was opgestegen voor zoo'n verre reis.

Gerustgesteld begaven de drie mannen zich weder naar hun hotel en spoedig waren zij in een gezonden slaap verzonken, om krachten te garen voor de avonturen die hen nog mochten wachten.

Den volgenden morgen was alles voor hun reis

in gereedheid gebracht.

Op het station gekomen keken de drie mannen scherp rond, in de verwachting, Higgings te zullen ontdekken onder de reizigers.

Maar de schurk was nergens te bespeuren.

De tijd verstreek en het uur van vertrek naderde snel.

Met iedere minuut nam de ongerustheid van Charles en Henderson toe, ofschoon er op het gelaat van Raffles niets te zien viel.

Even voor den trein zou vertrekken, wendde Raffles zich tot den stationschef met de vraag :

— Zoudt gij mij kunnen zeggen, mijnheer, of er sedert gisterenmiddag voor dezen trein nog een andere naar San Francisco is vertrokken?

— Neen, mijnheer — ten minste als gij een losse locomotief geen trein wilt noemen, voegde de chef er lachend aan toe.

Raffles verbleekte en Charles onderdrukte ternauwernood een kreet van woede en teurstelling.

— Er is dus een locomotief voor ons vertrokken? vroeg Raffles, die zich reeds weder beheerscht had.

— Hedennacht om twee uur.

— Zoodat zij ons ongeveer zes uur voor is?

— Zoo als gij zegt, mijnheer.

Raffles beet zich op de lippen.

Toen bedankte hij den chef en de drie mannen stegen in hun coupé.

Het volgend oogenblik vertrok de trein, getrokken door de reusachtige locomotief en de reis van vier dagen was begonnen.

Raffles had op het achterbalcon van den harmoncawagen plaats genomen en keek in gedachten verdiept naar het voorbijliegende landschap.

Charles die zachtjes achter hem was komen staan, legde hem de hand op den schouder en vroeg :

— Geloof je, dat we erg verstandig gehandeld hebben?

— Wij zijn de grootste ezels onder de zon, Charles, antwoordde Raffles kalm. Als het geluk met dien schurk is, dan zal hij juist aan die zes uren genoeg hebben om de claim aan te vragen.

— Misschien heeft hij al wel naar het registratiekantoor getelegrafeerd.

— Neen, dat is onmogelijk. Hij kan geen claim aanvragen, als hij niet zeer nauwkeurig de plek kan aanwijzen. Een paar meters te verlinks of rechts zouden hem de ader doen missen. Hij moet die van te voren zoeken en afpalen — evenals wij zouden moeten doen — als wij nog bijtijds komen.

— Geloof je dat dit mogelijk zal zijn?

— Misschien wel.

— Maar we kunnen de locomotief onmogelijk

inhalen, die nu met Higgings voor ons uitvliegt.

— Als zij ten minste niet onderweg moet stoppen om ons voorbij te laten.

— Zou jij dat niet aan den conducteur kunnen vragen?

— Dat heb ik al gedaan — de man wist het nog niet, maar zou mij waarschuwen, als hij er iets van vernam.

Charles beet zich op de lippen van woede en hij hernam :

— Nu, als dan het toeval niet met ons is, dan kunnen wij de zaak als verloren beschouwen.

Gedurende den geheelen dag vloog de trein met onverminderde snelheid door de staten van New-York, Pensylvania, en een gedeelte van Ohio.

In Erncinnatie, dat zij den volgenden dag omstreeks tien uur in den morgen bereikten, vroeg Raffles om inlichting — de locomotief was nog steeds voor hen uit.

In St. Louis ging het niet beter.

In deze stad, die zij den avond van den tweeden dag om acht uur bereikten, verklaarde de stationschef, dat de locomotief vijf uur voor was.

Dat was wel een uur gewonnen, maar dat zou hen weinig helpen.

Den derden dag bracht geen verandering.

Zonder ophouden, en om den halven dag van locomotief verwisselend, raasde de trein dwars door Missouri Cansas en steeds bleef de ellendige locomotief hen voor.

Op den morgen van den vierden dag bevond de trein zich in de buurt van Port Larned.

De drie vrienden hielden zich weder op het achterbalcon van den trein op, om van het landschap te genieten.

Charles en Henderson hadden reeds alle hoop opgegeven om Higgings in te halen, maar zij wachtten er zich wel voor, Raffles met hun pessimisme aan te steken, want deze scheen juist in een voortreffelijke stemming te zijn.

— Je schijnt nog al in je schik te zijn? kon Charles zich eindelijk niet weerhouden te vragen.

— Dat gaat vrijwel, antwoordde Raffles glimlachend.

— Mag men vragen waarom?

— O, zeker. Ik geloof dat ik vriend Higgings in handen heb.

— Hoe dat zoo? riep Charles opgewekt uit.

— Wel, er bevindt zich hier in den trein een toestel voor draadlooze telegrafie. Dat had ik veel eerder moeten benutten. Welnu, een half uur geleden heb ik naar den sheriff van Ford Lyon geseind, dat zich op de locomotief, die naar San Francisco moet, een zeer gevaarlijk individu bevindt, die den machinist en de stoker heeft omgekocht om hem te helpen ontvluchten.

— Dat is prachtig gevonden, riep Charles uit.

Maar zeg mij eens, wij moeten toch ook voorbij Ford Lyon. Wij zullen wel getuigenis moeten afleggen en de kerel zal ons aan de galg brengen.

— Daar is geen nood voor, hernam Raffles koeltjes. Wij stappen in Ford Lyon zelf uit en leggen de rest van den weg te paard af.

— Zoo dat alles in orde komt, klonk de diepe stem van Henderson, die er vast van overtuigd was, dat alles zich nu ten goede zou keeren.

Even voor de trein te Ford Lyon aankwam, boog Raffles zich uit het portierraam.

Op het perron zag hij den chef in gesprek gewikkeld met een man, die op den eersten blik als een sheriff te herkennen was en op korten afstand daarvan Higgings, die met woest gelaat op een bank zat en bewaakt werd door twee sterke kerels, blijkbaar agenten van den sheriff.

— Alles is in orde, riep hij tot zijn beide makkers. Wij stijgen aan den kant van het spoor uit en maken dat wij weg komen. Er staan daar juist eenige leege waggons.

Nog voor de trein geheel stilstond, hadden de drie vrienden hun bagage bijeengegrepen en waren zij aan den verkeerden kant uit den trein gesprongen.

Zoo snel hun beenen hen dragen konden, ijlden zij over de rails naar een leegen waggon en verborgen zich daarachter.

Raffles keek om zich heen.

Op eenigen afstand zag hij een kleine ranch liggen.

Hij wenkte zijn makkers hem te volgen en snelde er op toe.

De eigenaar van de ranch verkocht hen voor goed geld een drietal gezadeld paarden en binnen een kwartier vlogen de drie vrienden als de wind over den weg door de streek die de Amerikanen Public Land noemen.

— Zouden zij Higgings lang genoeg vasthouden? vroeg Charles, terwijl snel over de vlakke galoppeerden.

— O, ja, daar ben ik zeker van, antwoordde Raffles op geruststellenden toon. Je begrijpt wel dat hij geen reden kan opgeven voor zijn zonderlinge daad een locomotief te huren. Men zal hem minstens zoolang vasthouden totdat door de politie in New-York ophelderingen zijn gegeven. En dat zal ook lang duren, want de schurk is nauwelijks een paar uren nadat hij is aangekomen, weer vertrokken.

De reizigers reden bijna drie uren aan een stuk door op hun kleine paarden, die wel onvermoeibaar leken.

Toen hielden zij stil aan den oever van een kleine rivier, waar zij hun knapzakken aanspraken en hun dorst leschten.

Nadat de paarden een uur hadden gerust,

werd de reis voortgezet.

Omstreeks vier uur in den middag kregen de reizigers de oever van den grooten Red River in het gezicht.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

— Nu zijn wij bijna waar we wezen moeten, riep hij uit.

Nog een uur reden zij verder en toen werden de paarden gezadeld en aan een boom gebonden.

Raffles haalde het plan uit zijn zak en bestudeerde het aandachtig.

Toen wierp hij een blik om zich heen en riep:

— Ik geloof dat ik daarginds het witte kruis zie. Henderson, breng eens een paar van de spaden hier.

Henderson liep naar de bagage toe en haalde er een paar korte, breede spaden uit, die hij over zijn schouder legde.

De drie vrienden begaven zich naar het kruis en na eenig meten en passen, had Raffles de plek gevonden, waar de goudader een aanvang nam.

Een twintigtal stooten met de spaden overtuigden hem, dat hij de rechte plek had gevonden — dof glansden onder het zand een paar groote klompen van het edele metaal.

De drie mannen slaakten een kreet van voldoening.

Het gat werd weder dichtgeworpen, Henderson sneed een punt aan een zwaren tak en Raffles bevestigde een kaartje met zijn aangenomen naam aan den tak, die hij daarop in den grond stak.

— En nu naar het registratiebureau, riep hij uit.

De vrienden ijlden weder naar de paarden en zadelden de dieren opnieuw, die genoegzaam waren uitgerust.

Zij stegen op en joegen in gestrekten galop naar het dichtbijzijnde stadje.

Zij moesten daartoe een gedeelte van denzelfden weg afleggen, langs welken zij gekomen waren.

Plotseling hield Henderson zijn paard in en riep:

— Zie daar eens, Mylord!

Raffles keek in de aangewezen richting.

Geheel in de verte verscheen op den weg in een stofwolk een troep ruiters.

— Vervloekt, riep Raffles uit. Dat moet Higgings zijn. Hij schijnt losgelaten te zijn en heeft nu een aantal bandieten aangeworven. Vooruit, mannen, wij moeten den dwarsweg naar de stad bereiken, voor zij bij ons zijn.

De paarden werden tot den uitersten spoed aangedreven.

Maar Higgings en zijn bende scheen hen even-

eens in het oog te hebben gekregen en galoppeerden zoo snel zij konden langs dezen stoffigen weg.

Toen Raffles en zijn metgezellen den dwarsweg bereikt hadden, die naar de stad leidde, waren de bandieten nauwelijks honderd meters van hen af, Higgings was nu duidelijk te herkennen. Hij reed vooraan en zwaaide woedend de vuist tegen hen.

Telkens spoorde Raffles zijn makkers tot groteren spoed aan. Maar er werd op hen geschoten. De kogels vlogen hen om de ooren. Hier viel niet te aarzelen. De drie vrienden trokken hun revolvers en vuurden terug. Een paar van de bandieten beten in het zand en anderen wendden den teugel en joegen op de vlucht.

Maar Higgings en twee zijner handlangers zetten de achtervolging voort, steeds uit hun revolvers vurend.

Toen bedacht Henderson zich niet langer, hij bleef een weinig achter, rukte zijn geweer van den schouder, liet het paard stilstaan, en mikte zorgvuldig.

— Het schot klonk.

Higgings slaakte een rauwen gil, strekte beide armen omhoog en gleed van zijn paard, dat zonder ruiters voortholde.

De bandieten gaven de achtervolging op, stegen af en bogen zich over den zwaargewonde heen.

Henderson voegde zich weder bij zijn meester en weer renden zij gezamenlijk verder toen Raffles zijn paard inhield en verwonderd achter zich keek.

— Wij zijn alleen, riep hij uit.

— Ja, Mylord, klonk de zware stem van Henderson. Ik meende te bemerken, dat het gezelschap van die Higgings u wat lastig was en daarom heb ik hem maar uit het zadel geschoten.

Raffles drukte zijn braven chauffeur krachtig de hand, zwijgend maar met een veelzeggenden blik in zijn oogen.

Een uur later hadden zij de stad bereikt en geen kwartier daarna had Raffles een claim op de onbeheerde goudader genomen.

De volgende aflevering bevat:

De koperen Wurger

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885